

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

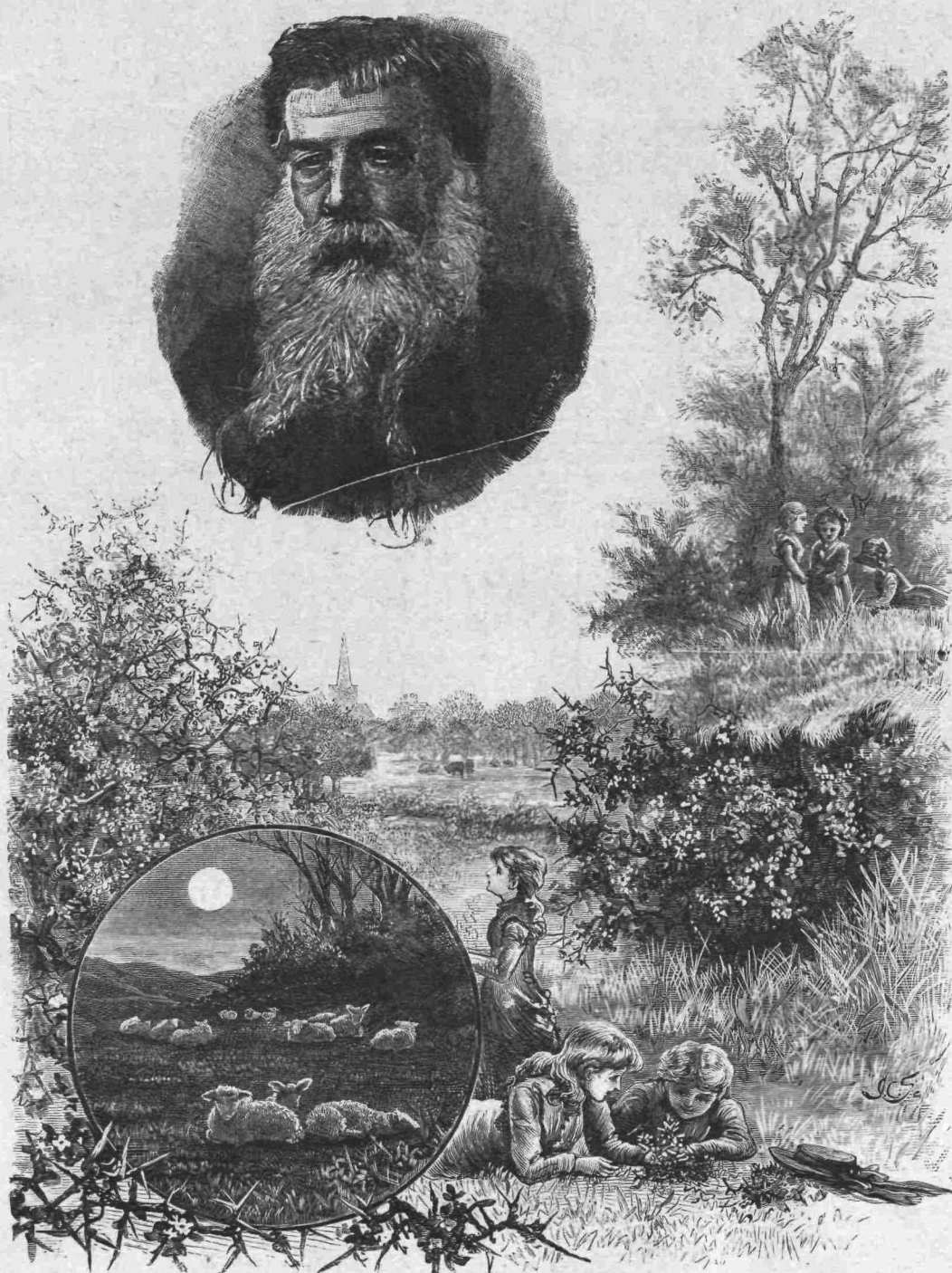
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή εν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8.—Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χαρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΑΞΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.-ΤΟΜΟΣ Β΄.-ΑΡ. 25

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΕΙΣΣΟΝΙΕ

JANE DIEULAFOY

Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΧΟΥ

Ἀνατροφή τοῦ Σάχου Νασρεδδίν. — Τὸ ἐν Τεχεράνῃ Ἀνάκτορον. — Τὸ χαρέμιον καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Σάχου τῆς Περσίας. — Ἡ εὐνοουμένη Ἀνιζέχ Ντοβλέτ. — Πῶς φαντάζονται οἱ Πέρσαι τὸν Παράδεισον. — Πῶς διέρχεται τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ὁ Σάχης. — Πρωτότυπα βασιλικά γεύματα. — Ἡ τῶν γυναικῶν περιέργεια καὶ ἐν Περσίᾳ. — Ποῦ δέχεται ὁ Σάχης τοὺς ὑπουργοὺς του. — Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ. — Ὁ χαϊδευμένος τοῦ Σάχου Μικρὸς Πυργίτης. — Τίνι τρόπῳ ἀποκοιμίζουσι τὸν Σάχην. — Πῶς ἐξηγοῦνται τὰ συχνὰ αὐτοῦ εἰς Εὐρώπην ταξείδια. — Κρίσεις αὐτοῦ περὶ τῶν διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Δύσεως. — Λεπτὸς τοῖς τρόπους καὶ συμπαθὲς τοῖς πάσχουσιν.

Υἱὸς τοῦ σάχου Μωαμέτ, ὁ Νασρεδδίν ἐγεννήθη τῷ 1830. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἡ Περσία διετέλει ἀπομεινωμένη τῶν λοιπῶν μεγάλων ἐθνῶν· οὐδὲ τὸ δυσπρόσιτον τῆς χώρας, οὐδ' ἡ πρὸς ἀπέραντον καὶ βορβορώδη κώμην ὁμοιῶσα πρωτεύουσα αὐτῆς προσέιλκυον τοὺς ξένους, οἵτινες δύο ὄφειλον, κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν των, νάντιμετωπίσωσιν ἐπικινδύνους ἐχθροὺς: τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τοῦ νοσώδους κλίματος τὰς ἰδιοτροπίας. Μακρὰν τῆς Εὐρώπης ζῶντες, εἰς οὐδεμίαν ἤρχοντο πνευματικὴν ἢ ὑλικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, οὐδ' ἐπεθύμουν νὰ συνάψωσι μετὰ τῶν ἀπίστων σχέσεις ἀθεμίτους.

Ἡ Νασρεδδίν ἔλαβεν ἀρίστην ἀνατολικὴν ἀνατροφήν ὑπο μολιᾶ¹ τινος καὶ τῆς μητρός του, γυναικὸς χαρακτήρος ἀνδρικοῦ. Ἐδιδάχθη νὰ ὁμιλῇ, νὰ ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφῃ καλῶς τὴν περσικὴν, τὴν ἀραβικὴν καὶ τὴν τουρκικὴν· μετέφρασε τὸ Κεράνιον καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπικοῦ ποιήματος τοῦ Φερδοῦζη² ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαιοτάτων προκατόχων τοῦ θρόνου του. Κατέστη ἐπιδέξιος σκοπευτῆς, ἵππεὺς ἀπαράμιλλος, μὴ πτοούμενος οὐδὲ πρὸ τῶν ἀποτόμων ἀναβάσεων οὐδὲ πρὸ τῆς ἐπιπόνου τοῦ αἰγάρου θήρας.

Δεκαεξαετῆ μόλις γενόμενον ἐνύμφευσεν αὐτὸν ὁ πατὴρ μετ' ἡγεμονίδος πολὺ μεγαλύτεραν αὐτοῦ ἡλικίαν ἐχούσης, ἀντισταθμίζων οὕτω διὰ τῆς πείρας τῆς γυναικὸς τὴν μεγάλην τοῦ συζύγου νεότητα καὶ τῷ ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀζερμπαϊτζάν, ἀνήκουσαν πάντοτε εἰς τοὺς πρωτοτόκους βασιλοπαιδίας τοῦ Περσικοῦ Κράτους.

¹ Καλεῖται οὕτω ὁ ἱερεὺς, ὁ διδάσκαλος, ὁ διαβασμένος παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

² Πέρσης ποιητῆς ἀκμάσας κατὰ τὸ ἔτος 1000 Μ. Χ. Ἐγράφε, καταγινόμενος ἐπὶ 35 ὀλόκληρα ἔτη, μέγα ἐπικὸν ποίημα ἐκ 56,000 διστίχων, τὴν «Βίβλον τῶν Βασιλέων», περιλαμβάνουσαν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων τῆς Περσίας βασιλέων. Εἶνε πολῦτιμον μνημεῖον τῆς Περσικῆς γλώσσης καὶ χρησιμεύει ὡς πηγὴ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας. (Σ. Μ.)

Εἰκοσαετῆς ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Σερξῶν καὶ τῶν Δαρείων ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ στέμματος, ἀφοῦ πρῶτον ἀπεμάκρυνεν αὐτοῦ, τῆ εἰσηγήσει τῆς μητρός, ἡγεμονικούς τινας μνηστήρας.

Τίς ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ ἡγεμονοῦ τούτου, τοῦ ἐκθειαζομένου ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, τοῦ τιμωμένου ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του; τοῦ στερουμένου τακτικοῦ στρατοῦ, σωματοφυλακῆς, ἀστυνομίας, δικαστηρίων, διοργανωμένων φυλακῶν τούτου μονάρχου, οὗτινος ἐν τούτοις αἱ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ὡς χρησμοὶ καὶ αἱ κρίσεις ἐπέχουσι κύρος νόμου;

Ἐπισκεφθῶμεν αὐτὸν καθ' ὃν χρόνον ἡ τοῦ χειμῶνος δριμύτης ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ μένῃ ἐν Τεχεράνῃ.

Τὸ Ἀνάκτορον τῆς Ἄρκ μικρᾶς πόλεως περιτετοιχισμένης, κειμένης ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς πρωτεύουσας, διαιρεῖται, ὡς ἡ οἰκία καὶ τοῦ πτωχοτάτου τῶν μουσουλμάνων εἰς δύο καλῶς διακεκριμένα μέρη: τὸ ἄντερον (ἐσωτερικόν) ἀποκλειστικῶς ταῖς γυναῖξιν προωρισμένον, καὶ τὸ μπέρουμ (ἐξωτερικόν) ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἐπισήμους τελετὰς τῆς Αὐλῆς.

Τὸ νέον ἄντερον, πρὸ τινων ἐτῶν ὠκοδομηθέν, ἐκτείνεται περιξ αὐλῆς ὀρθογωνίου ἑκατὸν μέτρων πλάτους. Τα ἐπιμήκη ταῦτα οἰκοδομήματα, οἱ στρατῶνες μᾶλλον οὗτοι, διηρημένοι ὡς κυψέλαι κατ' ἰσομεγέθη τμήματα, φωτίζονται καὶ ἔχουσιν ὄψιν πρὸς τὴν κυρίαν αὐλὴν ἥτις μίαν καὶ μοναδικὴν θύραν ἔχει ὡς ἐξόδον· ἡ δὲ φυλάττουσα τὰ πόσθυρα ταῦτα τοῦ χαρεμίου φρουρὰ θὰ ἀπηγόρευε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον τὴν διάδοσιν αὐτῆς, ἐάν οὗτος δὲν ἦτο θήλεια θεοῦς¹.

Εἶτε εἶνε προωρισμένον διὰ τὴν εὐνοουμένην ἢ δι' ἡγεμονίδα τινὰ εἶτε διὰ γυναῖκα ἐλάσσονος σημασίας, ἡ διασκευὴ ἐκαστοῦ διαμερισματος, ἐκτός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ ὧν σύγκειται δωμάτων, οὐλόως παραλλάσσει. Οἱ τοῖχοι διὰ λευκῆς ἀσβέστου ἐπικεχρισμένοι κοσμοῦνται διὰ λεπτῶν ἀραβουργημάτων σχεδιασθέντων ὑπο

¹ Εἰς τὴν γαλλικὴν γλώσσαν τοῦ πρωτοτύπου, ἴσως καὶ εἰς τὴν Περσικὴν... (Σ. Μ.)

τῶν ἐπιδεξίων τεκτόνων τῆς χώρας· δάπεδον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἔδαφος ἐκ πεπατημένης ἀργίλλου, κεκαλυμμένον ὑπὸ ψιθῶν καὶ βερῶν ταπήτων. Ἀντὶ παντός ἐπίπλου, στρωμαῖ τινες καὶ προσκεφάλαια περιτετυλιγμένα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐν σχήματι κυλινδρικών δεμάτων· ἐπὶ τῶν τακχισέ, — πολυβάθμων ὀκρεθάντων ἐντός τῶν τοίχων κατεσκευασμένων—ἐλβετικαὶ καὶ αὐστριακαὶ μουσικαὶ πυξίδες καὶ σαμοβαρια, ρωσικὰ ὡς το ὄνομα τῶν ἐμφαίνει Ἐπὶ τοῦ ἔδαφους βρεα καὶ ὀγκώδη κιβώτια ἐν τοῖς ὁποίοις εἶνε ἐπισεσωρευμένα τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ κισμήματα τῆς ἐνοικοῦσας.

Μεταβάλλουσα διαμονὴν ἡ Περσίς ἐνοεῖ νὰ συμπεριλάβῃ μετ' ἑαυτῆς πάντας τοὺς θησαυροὺς τῆς· οὕτως ὥστε τὰ κιβώτια ταῦτα περιβάλλονται διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων, προφυλάσσονται διὰ πελωρίων κλειθρῶν καὶ ἀξιοσεβάστους φέρουσι πληγὰς προερχομένας ἐκ τῶν διαφορῶν ἐπιημιόνων μετακομίσεων.

Θὰ ἐκπλαγῆ τις ἴσως μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ πῶς τρία ἢ τέσσαρα κιβώτια μικρότερα πολλὰς τῶν προωρισμένων διὰ τοὺς πῖλους Παρισίνης μεταβαίνουσας εἰς Τροβίλλην, δύνανται νὰ περιλάβωσιν ὀλόκληρον τὸν ἱματισμὸν κομφενομένης Περσίδος. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐνδυμάτων λύει τὸ ἀνίγμα προκειμένου. φέρ' εἰπεῖν, περὶ τοῦ κῆθου τῆς σιαγόνος προσαρμοζομένου σαργκάτ, εἶτε περὶ τῆς κολεντζᾶς, ἐσθῆτος ἀνοικτῆς ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ βύσσου, περὶ τῶν βραχυτάτων ἐσφοριῶν ἢ τῶν ἐκ μετᾶξης δικτυωτῶν τὰ ὅποια ἦσαν τοῦ συρμού πρὸ τινων ἐτῶν, ἅπαντα τὰ θαυμάσια ταῦτα συμπτύσσονται ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ περιπάτου συνισταμένην ἐκ ποδήρους ἀναξυρίδος, τοῦ σαλθάρ, εὐρέος τεμαχίου ὑφάσματος κυανοῦ, τοῦ τσαντέρ, περιβάλλοντος τὸ σῶμα καὶ τῆς λευκῆς τοῦ προσώπου καλύπτρας ρουμπαντί, διὰ τῆς ὁποίας μόλις βλέπει τις ἵνα βαδίσῃ. Ἀγνοοῦσα τὰς πτυχὰς, τὰ ποικίλματα, τὰς στολίδας, τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐφαρμοζόμενα ἐνδύματα, ἡ Περσίς δὲν ὑποβάλλει εἰς πολλὰς ὡς ἡ Εὐρωπαϊα τὰ ὑφάσματα βασιάνους. Σειρήτιά τινα ἀπ' ἐ-

δῶ, ταινίαι τινές ἀπ' ἐκεῖ, μερικαί καρφίδες καὶ τὰ ἐκ γάζης φορέματα ρυτιδοῦνται καὶ τὰ χρυσοπάρυφα μεταξωτὰ συμπύσσονται, τὰ σπρικὰ διπλοῦνται, τὰ βελουδά τοῦ Κασὰρ κυματίζουσιν ἐν πτυχαῖς ἀπαλαῖς, τὰ καλύμματα προσαρμοζονται.

Ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων τῶν γυναικῶν τῆς Αὐλῆς ποικίλει ἀορίστως, κατὰ τὴν φιλαρέσκειαν τῆς γυναικός, τὴν νεότητά αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κυρίου τῆς. Ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ἀξιώματος δι' οὗ εἶνε περιβεβλημένη, ἢ εὐνοουμένη λαμβάνει ἑτησίαν ἐπιχορήγησιν 25,000 *τομὰρ* (250,000 φράγκων)· αἱ πορφυρογέννητοι ἡγεμονίδες λαμβάνουσι δεκάκις ὀλιγώτερον· αἱ μὴ ἀπολαύουσαι τῆς τοῦ κυρίου τῶν εὐνοίας *χαρὸν* ἀρκοῦνται εἰς μισθὸν ἴσον στρατηγοῦ, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι αὐταὶ μὲν ἐναποταμιεύουσιν αὐτὸν ἀμέσως, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς ἀναμένει αἰωνίως τὴν λῆψιν αὐτοῦ.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς εὐπορίας ἢ τῆς ἐν γένει καταστάσεως αὐτῶν, αἱ γυναῖκες ζῶσιν ἐν πλήρει ἰσότητι, ἔχουσαι ἐκάστη ἴδιον μαγειρεῖον ἐκτὸς τοῦ γυναικωνίτου καὶ οὐσα ἐπὶ κεφαλῆς στρατιᾶς ὀλικλήρου γηραιῶν ὑπηρετριῶν αἱ ὁποῖαι ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὴν.

Ἐπὶ ποτε νῦν, ἢ τάξις καὶ ἡ γαλήνη βασιλεύουσιν ἐν τῷ *χαρεμί*· ἀπ' οὗτου μάλιστα ἢ μήτηρ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ παραμυθίαν ἐν ὑπερβολικῇ εὐλαβείᾳ, εἰσεχώρησαν ἐν αὐτῷ ἡ θρησκομανία καὶ ὁ φανατισμὸς.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς γυναικειᾶς ταύτης ἱεραρχίας ἔχει στήσῃ τὸν θρόνον αὐτῆς ἢ εὐνοουμένη *Ἀριζέχ-Ντοβλέτ* (ἡ γαλήνη τῆς κυβερνήσεως). Μετριοτάτης αὕτη καταγωγῆς οὐσα, ζωηρά, εὐφυής, τολμηρά, διεδέχθη πρὸ τριακονταετίας καὶ πλέον γυναῖκα φιλόδοξον καὶ ἀλλοζόνα, ἢ ὁποῖα ἀπέθανε φθισικῆ ὡς καὶ τὰ ἐξ τέκνα ἅτινα ἐγέννησε τῷ βασιλεῖ. Σκληρὰ δοκιμασία ὑπῆρξε διὰ τὸν *Νασρεδδίν* ὁ θάνατος οὗτος, ἀλλ' ὅμως ἡ Περσία ἀνεκουφίσθη βλέπουσα ἐξαφανιζομένην τὴν ἰδιότροπον γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὴν εὐνοίαν ὀφείλε τις νὰ ἐξαγοράσῃ πολὺ ἀκριβὰ. Εἴτε διότι προὔτιμησε τῆς διευθύνσεως τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως, εἴτε διότι δυσάρεστος στεννοὶ ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν φιλοδοξίαν, ἢ *Ἀριζέχ-Ντοβλέτ* θεωρεῖται δικαίως ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς ὡς ἀγαθοτάτη, εὐθυμοτάτη, ἀφοσιωμένη τῷ *Σάχ* καὶ κύριον αὐτῆς μέλημα ἔχουσα τὴν κατὰ κτησιν μᾶλλον τῆς καρδίας τοῦ βασιλέως ἔραστοῦ τῆς καὶ τὴν τέρψιν αὐτοῦ ἢ τὰς αὐλικὰς πλεκτάνας καὶ ραδιουργίας. Ἐπέτυχε δὲ τοῦτο θαυμασίως· μῶλον ὅτι φέρε ἐπὶ τῆς ράχεώς τῆς τεσσαράκοντα ἔτη, βασιλεύει ὡς ἀπόλυτος δέσποινα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ *Νασρεδδίν*. Προσηνε-

στάτη πρὸς τὰς ἐπισκεπτομένας αὐτὴν συζύγους τῶν ξένων πρεσβευτῶν. εἰς τοιοῦτο σημεῖον συγκαταβάσεως καὶ εὐπρεπείας φθάνει, ὥστε νὰ παραχωρῇ τὴν θέσιν αὐτῆς εἰς τὴν μητέρα τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, ἡγεμονίδα ἀπλῆν, ἡλικιωμένην καὶ ἐνάχρετον.

Μετὰ τὴν *Ἀριζέχ-Ντοβλέτ* ἔρχονται αἱ τέσσαρες νόμιμοι σύζυγοι αἱ παρεχόμεναι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῶν στεναγμῶν εἰς τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς τοῦ *Μωάμεθ*: εὐτελεῖς τρόντι δῶρον, εἰς ὃ ἐντούτοις ὀφείλει τις νὰ ἀρκεσθῇ, ἀναμένων τὰ παραδείσια οὐρὶ καὶ τοὺς θαυμασίους ἐκείνους τῆς Ἐδέμ κήπους, ἐν τοῖς ὁποίοις αἱ τῶν μουσουλμάνων ψυχαὶ ἕνα μόνον φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὀφθαλμόν, θὰ διέρχονται τὰς ὥρας παρὰ τὰς προσφιλεῖς αὐτῶν σκιᾶς, οὐδόλως προσβάλλουσαι τοὺς νόμους τῆς αἰδοῦς.

Αἱ τέσσαρες αὐταὶ ἡγεμονίδες ἐκλεχθεῖσαι ἐκ τῆς φυλῆς τῶν *Κατζάρ* οὐδεαῖς ἀπολαύουσιν ἐπιρροῆς.

Τριακοντὰς τέλους δορυφόρων περικυκλοῖ τοὺς ἀστέρας τούτους. Αἱ μᾶλλον προκεχωρημένοι ἐξ αὐτῶν τὴν ἡλικίαν εὐρίσκονται ἐν τῷ *χαρεμί* ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ *Νασρεδδίν* νεότητος, διότι οὗτος ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν σπανίων ἐξαιρέσεων, οὐδέποτε δωρεῖται τοῖς ὑψηλοῖς αὐτοῦ τοὺς παρ' αὐτῷ γηράσκοντας ἀστέρας. Πληθὺς ἀναρίθμητος ὑπηρετριῶν, δέκα μαῦροι εὐνοῦχοι, ἰσαριθμοὶ εὐνοῦχοι λευκοὶ ἀγροασθέντες εἰς *Μέκκαν* ὑπὸ *Χατζίδαν*, ἐκτελοῦσι τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀπεράντου ταύτης κυφέλης, ἐν ἣ τῶσαῦτα ἐμφωλεύουσι μίσθ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπὸ τοὺς τύπους ὑπερβολικῆς εὐγενείας τῶσαῦτα κρύπτονται ἀκόρεστα πάθη. Ἐπικρατεῖ ἐν τούτοις ἡ σιωπὴ, διότι ὁ *Σάχ*ς ἀπεχθάνεται τὰς οἰκογενειακὰς σκηναί.

Τῷ μονάρχη ἄλλως τε ἀνήκει ἡ ὑψηλὴ ἐπίβλεψις τῶν *χανουμισῶν* καὶ ἡ διοίκησις τοῦ ἱεροῦ τούτου τεμένου. Διαμένων ἐν τὸς περιπτέρου ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεντρικῆς ὀροδομημένου αὐλῆς, δύναται, καὶ οὐδόλως ἀμελεῖ νὰ πράττῃ τοῦτο, νὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τῶν γυναικῶν του. Αὐτῷ ἔτι ἀνήκει τὸ δικαίωμα τῆς ἀδείας τῶν ἐπισκέψεων, διότι πᾶσα γυνὴ εἰσερχομένη εἰς τὸν βασιλικὸν γυναικωνίτην ὀφείλει νὰ παρνηθῇ τὴν οἰκογενειάν τῆς. Καὶ ὁ πατήρ αὐτός, ἐκτὸς ἐὰν τυγχάνῃ εὐγενοῦς καταγωγῆς, δὲν δύναται ἀνευ ἀδείας, δυσκόλως παρεχομένης, νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἴδιαν θυγατέρα.

Κανονισμὸς αὐστηρὸς διέπει τὰ τοῦ περιέρου τούτου μοναστηρίου. Ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, αἱ μοναχαὶ ἀνοίγουσι τὰς θύρας τοῦ δωματίου τῶν, ἄρχονται διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἐνδυμασίας, κτενίζουσι καὶ σχηματίζουσι εἰς πολυαριθμὸς πλοκάμους τὰς ὠραίας καὶ μελανὰς ὡς ἡ νυξ κόμας τῶν, ψιμμυθιοῦσι τὸ πρόσωπον καὶ ἴστανται πρὸ τῶν ἐπα-

ραθῦρων κατασκοπεύουσαι τὰς συναδέλφους αὐτῶν ἢ ὅπως ὡς ἄνη ἐξαίτια ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸν ἐκ τῆς σκοπιᾶς τοῦ καθοκοῦντα βασιλέα.

Λίαν πρῶτ' κατὰ τὸ θέρος, μεσοῦσης τῆς ἡμέρας κατὰ τὸν χειμῶνα ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις, προσκαλοῦσιν ἀλλήλας, πίνουσι τέτον, καπνίζουσι τὸ *καλιάρ*, ρίπτουσι κύβους, παίζουσι *τάβλι*, κακολογοῦσι τὰς ἀπούσας, δι' ἐρυθροῦ πεπέρεως καὶ χονδροειδοῦς ἄλατος ἐπιπάσσουναι τὰς καυστικὰς τῶν ἀδολεσχίας. Διαρρέουσιν οὕτω αἱ ὥραι μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, τοῦ ἡλίου δύοντος ἐντὸς τῶν πορφυρῶν τοῦ ὀρίζοντος κυμάτων, ὁ *Σάχ*ς διελθὼν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἢ διασκεδάσας τὴν ἀνίαν αὐτοῦ εἰς τὰ περίξ τῆς πρωτευούσης, ἐπανέρχεται εἰς τὸ *χαρέμιον* ἵνα δειπνήσῃ καὶ διανυκτερεύσῃ.

Ὁ βασιλεὺς εἶνε πρωϊαίτερος τῶν γυναικῶν του. Περί τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐγειρόμενος τῆς κλίνης, παραδίδεται εἰς χεῖρας εὐόρκου τεχνίτου ὅστις κείρει αὐτῷ τὸν πώγωνα διὰ ψαλλίδος—τοῦ ξυραφίου ὑποκειμένου εἰς δυσάρεστους ἀπροσεξίας καὶ δυναμένου νὰ περιπλανηθῇ ἐκεῖ που περὶ τὴν καρωτίδα—λούεται προσεκτικώτατα, ἐνδύεται εὐρωπαϊκὴν ἀναξυρίδα καὶ ὑποκάμισον, κατόπιν ρεδενγκόταν ἐκ κασμιρίου συνεπτυγμένην περὶ τὴν ὀσφύν, ἣν κατόπιν καλύπτει μανδύας κυανοῦς, στρατιωτικὸς τὸ σχῆμα. Πάντα ταῦτα τὰ ἐνδύματα κατασκευαζόμενα ὑπὸ ἰδιαιτέρου ράπτου, οὐδέποτε δοκιμάζονται.

Ἀφοῦ φέρωσι τὸ τέτον καὶ τὸ *καλιάρ*, ὁ *Νασρεδδίν* ἐκ τοῦ ἀντεροῦ μεταβαίνει εἰς τὸ *μπίρομ*.

Τὸ *μπίρομ*, τὸ μέρος δηλαδὴ τῶν ἀνακτόρων τὸ προωρισμένον διὰ τὰς αὐλικὰς τελετάς, διαίρεται εἰς δύο μέρη: τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ διαμερίσματα. Ἴδου πρῶτον ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ μονάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων τῶν ὠρισάντων τὴν στιγμὴν τῆς ἰσημερίας καὶ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀποδέχεται τὰ σέβη τῶν ἐπισήμων Αὐλικῶν. Παλαιαὶ παραδόσεις, τελεταὶ ἀρχαῖαι, ὧν σκηναὶ τινες ἀπεικονίζονται ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων τῶν ἀνακτόρων τοῦ *Δαρείου*! Παρὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου κεῖται τὸ Μουσεῖον. Ἐν μέσῳ τῶν παντοίων ἐξ ἀγορᾶς ἢ ἐκ δωρεῶν προερχομένων ἀντικειμένων, διακρίνει τις τὴν περίφημον ἐκ χρυσοῦ παγκόσμιον σφαίραν, ἐφ' ἣς γραμμαὶ ἐκ πολυτίμων σχηματίζονται λίθων δεικνύουσι τὰ ταξείδια τοῦ *Σάχ*ου. Πλησίον τῶν δύο τούτων δωματίων, τῶν σπανίως συχναζομένων, ὑπάρχουσιν αἴθουσαι κατὰ τὸν περσικὸν διεσκευασμέναι ρυθμὸν καὶ προωρισμέναι διὰ τοὺς στενωτάτους τῶν κύκλων.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

❖ Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ Ο ΚΡΙΝΟΣ ❖

Ἐδὼν τῇ φύσιν ξένῃ,
Ὡς πέτρινη μορφή,
Στὰ χόρτα καθιστῆ
Μία κόρη μένει.

Πῶς πνέει ζωῆς ἀέρι
Τὸ βλέπεις μοναχά
Σὰν κάποτες ἀργά
Κινᾷ τὸ χέρι·

Σά, μὲ σδυμένη γνῶσι,
Κατόπι τῇ θωρεῖς
Μία φοῦχτα χλόη τῆς γῆς
Νὰ ξερριζώσῃ·

Τί, ἐνῶ σὲ λόγγο τρέχει
Ἄπ' ἀγριοὺς λογισμοὺς,
Ποῦ ξερριζώνει αὐτοὺς
Ἢ ἀθλία παντέχει.

Σὰ θῦμα πέφτει ἐκείνου
Τοῦ ξένου στοχασμοῦ
Κ' ἓνα κλαράκι ἀγνοῦ
Δροσάτου κρίνου.

Σταλάζει τ' ἄνθος, κλαίει,
Καὶ πεταμένο ἐκεῖ,
Μὲ ξάστερη φωνή
Τῆς κόρης λέει :

Δῶρο ἀκριβὸ τῆς φύσεως
Μ' εἶχε πανέρμη γῆ·
Σκληρόκαρδη, γιατί
Νὰ μᾶς χωρίσῃς ;

Ἄχ! ἤμουν στὸ χορτάρι,
Ποῦ μ' ἔζωνε παντοῦ,
Ἄγάπη τ' οὐρανοῦ,
Τῆς γῆς καμάρι.

Σὰν ἀρχινοῦσε ἀγνάντια
Ὁ ἥλιος νὰ προβῆ,
Μ' ἐστόλιζεν ἡ αὐγὴ
Μ' ὠρυῖα διαμάντια.

Μῶδινε κάθε ἀστέρι
Ἄγκάλιασμα σεμνό,
Φιλιά τὸ κρῦο νερό,
Φιλιά τ' ἀέρι,

Γιὰ τέτοια καλοσύνη,
Γενότουν εὐωδιά
Στὰ φύλλα μου ἡ χαρὰ
Κ' ἡ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ τώρα!—ὡς κιτρινίσουν
Τ' ἄστρα μου κάλλιν ἐδῶ,
Τί πλέον ἀκαρτεροῦ ;
Νὰ μὲ πατήσουν.

Σὰν ἐπαψε ἡ θλιμμένη
Γλυκύτατη λαλιά,
Στὸν κρίνο ἡ κορασιά
Γυρνᾷ καὶ κρένει:

Ἐσύ, ποῦ δάκρυα στάζεις
Καὶ ἀπόχτηδες φωνή,
Βαρεῖόμοιρο κλαρί,
Πόσο μοῦ μοιάζεις !

Ἢμουν κ' ἐγὼ μία μέρα
Ὁ κρίνος τοῦ χωριοῦ·
Δὲν ἄπλωνα τὸ νοῦ
Σ' ἄλλον ἀέρα,

Κοράλλια σὰν τὸν ἄμμο
Φοροῦσα στὸ λαιμό,
Πρὶν ἐβγῶ σὲ χορό,
Πρὶν πάω σὲ γάμο.

Τὰ μάτια καὶ τὰ μαῦρα
Μαλλιά τῆς κεφαλῆς
Μοῦ ἐφίλιε πάντα εὐχῆς
Καὶ ἀγάπης αἶθρα.

Γιατί νὰ τὰ φιλήσῃ
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ μὲ μᾶς
Τὰ φύλλα τῆς καρδιάς
Μῶχει μαυρίσει ;

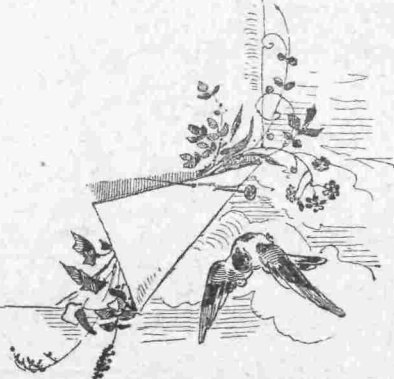
Ἄχ! τώρα τ' ὄνομά μου
Ποδοπατοῦν πολλοί,
Στὴ λάσπη ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Συρμένο χάμου.

Θὰ τοὺς ἀκούσω ἀκόμα ;
Σκληρὰ καταλαλιά
Δὲν ἀντηχᾷ βαθειά
Στὸ μαῦρο χῶμα,

Τὴ θάψαν. Ἐνας θρηῖνος
Δὲν ἔτυχε νὰ βγῆ·
Μόνον εὐρέθη ἐκεῖ
Τοῦ λόγγου ὁ κρίνος.

Μὴ κάποιου ἀγγέλου χέρι
Τὸν πῆε τῆς ὀρφανῆς ;
Μὴν ἓνας ποιητής ;
Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο Π Ρ Ω Τ Ο Σ Χ Ο Ρ Ο Σ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (κάθεται πλησίον τῆς)

Ἐνθυμῆσαι τὴν πρώτην συνάντησίν μου μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπάνοδόν μου; Ἄφησα τὸν Σινέσκον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα πλήρη ἐμπιστοσύνην, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πατρὸς σου. Ἄμα ἔφθασα, ἔσπευσα νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκτραγῶ εἰς δάκρυα ἐκ τῆς χαρᾶς μου ὅτε μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσθε ὅλοι εἰς Βουκουρέστιον καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν θὰ ἦσθε εἰς τὸ θέατρον. Ἦτο ἰταλικὸν μελόδραμα. Παριστάνετο ἡ Λουκία. Δύνασαι νὰ φαντασθῆς πῶς ἐπέρασα μέχρι τῆς ἐσπέρας φλεγόμενος ἐξ ἀνυπομονῆς. Τέλος, περὶ τὰς 8 1/2 ἐγκατέστην ἐντὸς τοῦ θεωρείου μου, προσέχων εἰς πᾶσαν ἀνοιγομένην θύραν, διότι δὲν εἶχατε φθάσει ἀκόμη. Ἀκριβῶς κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρδου καὶ τῆς Λουκίας δυσφάνειαν τῆς πρώτης πράξεως εἰσῆλθες εἰς τὸ θέατρον. Λευκὴν καὶ ὠχρὰν μὲ μεγάλους μελαγχολικοὺς ὀφθαλμούς, οὕτω σὲ εἶδα διὰ μέσου τῶν δακρῶν τὰ ὁποῖα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Μόλις μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως κατόρθωσες νὰ μὲ ἰδῆς, καὶ ἔκαμες κίνημα ἐκπλήξεως, φόβου, πόθου καὶ δυσαρρεσκείας συγχρόνως, τὸ ὁποῖον ἀμέσως μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν σου ἀφ' ὅτου δὲν σὲ εἶδα. Ἐνθυμῆσαι;...

ΛΙΑ

Πῶς νὰ μὴ ἐνθυμοῦμαι, ἀφοῦ μάλιστα μὴ δυναμένη νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλείψω τὸ καθίσμά μου καὶ νὰ καθίσω εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου, διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῆ ὁ κόσμος κλαίουσας. Κατ' εὐτυχίαν ἤρχισεν ἡ ἐπομένη πράξις καὶ ὁ πατήρ μου δεικνύων με πρὸς τὴν μητέρα μου τῆς ἔλεγε σιγᾶ ὅτι ἡ «ἀθάνατος μουσικὴ τοῦ Δονιζέτι» μοῦ ἔκαμε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς μεγάλης εὐαισθησίας μου, μὲ προσέβαλε καὶ μοῦ εἶπεν ἀποτόμως: «τί κάμνεις τέτοια νάζια!» Ἐγὼ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐλυπούμην μὴ τυχὸν νομίσῃ ὅτι ἕνεκα σου ἀπεσύρθην ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θεωρείου...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Ἄλλὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρον, ὅτε, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἦσο καλά δὲν ἠθέλησες νὰ χορεύσῃς διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν, καὶ ὅτε ἀξιωματικὸς τις μοῦ ἐζήτηι πρόφασιν φιλονεικίας, διότι ἠρνήθης πολλάκις νὰ χορεύσῃς μαζί μου καὶ μόλις κατόρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀσθενὴς κόρη παρευρισκομένη εἰς φιλανθρωπικὸν χορὸν δύναται κάλλιστα νὰ χορεύσῃ μὲ τὸν ἱατρὸν τῆς, χωρὶς ἕνεκα

τούτου νεαρὸς καὶ λαμπρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ νὰ νομίσῃ ἑαυτὸν προσδεδωλμμένον, διότι μὲ τὸν ἱατρὸν ὁ χορὸς καθίσταται ὑγιεινὸς περίπατος, ἐνῶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸν γίνεται στρατιωτικὸν γυμνάσιον, βεβαίως περιφθονοῦμαι, ἀλλὰ... ὀλίγον κοπιαστικὸν (γελῶσιν ἀμφοτέροι).

ΛΙΑ

Καὶ τὸ κυνῆγι τῶν λύκων εἰς τὸ ὁποῖον ἐπήγαμεν τὴν παραμονὴν τοῦ ἀρραβῶνός μου!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τρέμω τόσον ὅσον τότε!

ΛΙΑ

Ἄπὸ τὸ ψῦχος ἢ ἀπὸ φόβου;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἄπὸ τὸ ψῦχος δι' ἐσέ, καὶ ἀπὸ συγκινήσιν δι' ἀμφοτέρους, διότι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποῖαν εὐρέθημεν μόνοι.

ΛΙΑ

Ἐνθυμῆσαι τὸν δασοφύλακα Μπάρμπαν-Θόδωρον, ὁ ὁποῖος μᾶς συνήντησε μὲ τὰ δύο κατοικίδια καὶ μᾶς νύχηθη εὐτυχίαν καὶ καλὴν τύχην...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ μᾶς ἀφῆσε κατευχαριστημένους, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν καλωσύνην σου καὶ θερμανθεὶς ἀπὸ τὰ καλά λόγια ποῦ τοῦ εἶπες καὶ ἀπὸ τὸ καλὸ κρασί μὲ τὸ ὁποῖον διαρκῶς τὸν ἔκερνεσθε εἰς τὸ τραπέζι;...

ΛΙΑ

Καὶ τὸ ταξεῖδι μας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ ἀνυπομονῆσι ποῦ εἶχαμεν νὰ μεταβαίνωμεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Δὲν ἤμπορῶ νὰ λησμονήσω τὸν γάμον τῆς κόρης τοῦ ψαρά τοῦ Καστελλαμάρε ὅταν ἠναγκάσθην νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ χορεύσω μὲ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, οἵτινες, ἐξημμένοι ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου μοῦ προσέθετον, μετὰ ἕκαστον ᾄσμα, καὶ ἕνα τίτλον εὐγενείας (μιμουμένη τὰ σχήματα καὶ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς). Εὐχαριστοῦμεν Κοντέσσα! ταπεινότερος δούλος ἐξοχωτάτη! Εἶμεθα καταμαγευμένοι, ὦραϊα μαρκησία! ἐνδοξοτάτη πριγκιπέσσα, μεγάλη τιμὴ δι' ἡμᾶς!.. καὶ ὁ γέρον πομπητής, ὁ ὁποῖος μόλις κατόρθωσεν νὰ κρατῆ ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπὸ τὴν μέθη, σκουντῶν με διὰ τοῦ βραχίονός μου ἔλεγε: δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἀρέσει πολὺ εἰς τὴν ὑψηλότητά σας!.. καὶ δὲν ἠξεύρω ποῦ θὰ ἐτελείωνε αὐτὸ ἐάν, ἀναίσθητος εἰς τὰ φλογερὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀφθόνως σου ἔρριπτον ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Μαρικέτας, δὲν ἀπεσυρόμεθα, ἀφοῦ σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν γωνίαν ὅπου ἐγελοῦσάνε καὶ οἱ τρεῖς, διότι

ταῖς ἔλεγες δὲν ἠξεύρω τί, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀγνότητά τῶν εὐκάμπτων καρδιῶν τῶν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦσαν εὐκάμπτοι ἢ ὄχι, τοῦτο μόνον ἠξεύρω καλά ὅτι ὅταν ἐπεστρέψαμεν διὰ τῆς λέμβου ἐπὶ μίαν ὥραν σχεδὸν δὲν μοῦ εἶπες οὔτε λέξιν, καὶ ἀπὸ τοῦ λιμένος μέχρι τῆς οἰκίας μας ἠσθανόμην πῶς ἔτρεμεν ὁ βραχίων σου καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! νομίζω ὅτι καὶ μὲ ἐτόμιπνες δύο τρεῖς φοραῖς! Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ δεξιὴν τοῦ μέλιτός μας ἐκρύβην εἰς νέφη! Κατ' εὐτυχίαν ἡμεθα εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁ δὲ οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας καὶ σὺ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί!... Ἐὰν ἠξευρες πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησες τότε καὶ πόσον ἤμην εὐτυχὴς ὅτε σὲ ἐδλεπα περιπατοῦσαν ἄνω κάτω μὲ δυσθυμίαν καὶ ὡς νὰ ἦσο ἐπιπονημένη μὲ πολλὴν ἐργασίαν! Σὺ ἐνόμιζες ὅτι δὲν σὲ ἐδλεπα πῶς μὲ ἐκεραυνοβόλεις ἐνίοτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐνῶ ἐγὼ ὀπισθεν τῆς ἐφημερίδος μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκρυπτα τὸ πρόσωπόν μου, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν χαρὰν μου, σὲ παρετήρουν καὶ τόσον νύχαριστοῦμην, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ σὲ φιλήσω, ἐὰν ἐφοβούμην μὴ διακόψω τὸ νῆμα τοῦ πολυπλόκου δράματος τὸ ὁποῖον ἐγέννα ἡ φαντασία σου!

ΛΙΑ

Ἀπλάδῃ μὲ ἐπερίπαιζες;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ σὺ μὲ ἐζήλευες;

ΛΙΑ

Νὰ ζηλεύσω; διατί; διὰ τὰ γλυκὰ μάτια ποῦ σου ἔκαμναν δύο κόραις ψαρά;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Δύο ὦραϊα γυναῖκες! Διὰ τὰς γυναῖκας ἡ κοινωνικὴ θέσις δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, διότι εἰς τὰ στήθη ὄλων τῶν γυναικῶν ἀνάπτονται οἱ αὐτοὶ πόθοι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς λόγους τῶν κρύπτονται αἱ αὐταὶ πονηρίαι...

ΛΙΑ

Ἀπλάδῃ αὐτοὶ θὰ κατόρθουν νὰ σὲ ἀποσπάσωσιν ἀπ' ἐμοῦ μόλις τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν γάμον μας; ὦραϊα, κύριε Γεώργιο!... ὦραϊα!... Τώρα ἐννοῶ διατί ὠμίλεις μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Νεαπόλεως, τῆς θαλάσσης, τῶν λεμβούχων καὶ τῶν ἀλιέων!... Πόλις πλήρης ἐπαϊτῶν, κονιορτοῦ καὶ ξένων περιεργῶν καὶ ἀναιδῶν, θάλασσα πάντοτε κινῆ καὶ γαληνιαία ὁμοιάζουσα μὲ τοὺς ἐψιμυθωμένους κροτάφους τῆς Κερα-Λοξίτσας Σιμιζάγγας, θάλασσα χωρὶς ἐπιβλη-

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — Ο ΙΠΠΟΤΗΣ Δ' ΑΡΤΑΝΙΑΝ

(Μνημείον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Ἔργον Gustave Doré)

ΣΗΦΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

Η ΜΕΛΕΤΗ

τικόν χαρακτήρα, καθώς λέγει πολύ καλά ὁ Ζορνέσκος, ζέσθη ἀνιπόφορος, ξενοδοχεῖα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖς νά κοιμηθῆς ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβον καὶ δὲν ἔχεις τί νά φάγῃς ἅμα δὲν σ' ἄρῶσιν τὰ μακαρόνια, τὸ λάδι καὶ τὰ σύκα, ἀνθρωποι νωθροί, ἂν ἐρατῆς δὲ καὶ διὰ τοὺς ψαράδες σου καὶ ταῖς παραδοπούλαις σου, μὲ ὄλα τὰ μακρὰ ματόκλαδά των καὶ τὰ πονηρὰ μάτια των...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (διακόπτων)

Μὴ προχωρεῖς, διότι θὰ ἦσαι ἢ ἄδικος ἢ κακὴ καὶ δὲν ἀξίζει νὰ χάνωμεν τὸν καιρόν μας φιλοσοφοῦντες διὰ λογαριασμόν ἄλλων... Τί περίεργον παιδί ποῦ εἶσαι; Φιλτάτη μου, ἡ ψυχὴ μας εἶναι κῆπος, κατ' ἀρχὰς ἀγριος, εἰς τὸν ὁποῖον φύονται συγχρόνως ἀγρια χόρτα καὶ ἄνθη. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἡλικία ἢ αἱ περιστάσεις καλλιεργοῦσι τὰ μὲν καὶ ἀφάνιζουσι τὰ ἄλλα, σχηματίζουσαι δρόμους εὐρεῖς διὰ μέσου αὐτῶν. Βραδυτερον τὰ πάθη ἢ ἀνάγκη. αἱ λύπαι τοῦ βίου καταστρέφουσι τὰ δένδρα καὶ ξηραίνουσι τὰ ἄνθη... Εὐτυχῶς μόνον ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τεινεί πρὸς τὸν ἔρωτα, καθώς οἱ ποταμοὶ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ ὁ ροὺς ὄλων αὐτῶν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, ἄλλοι μὲν ρέουν ἠρέμα παρὰ τὰς πρασίνους καὶ ἠνθισμένας ὄχθας, ἄλλοι δὲ πίπτουν ὀρμητικῶς ἀνατρέποντες πᾶν τὸ προστυχόν. (ἡ Λία γελᾷ). Τί γελᾷς; Δὲν μὲ ἔννοεῖς; ἔχεις δίκαιον! (τὴν ἐναγκαλλέεται καὶ τὴν ἀπάζεται) σὲ ἀγαπῶ! (ἀκούεται ἔξωθεν σφοδρὸς ἤχος κώδωνος, ἀμφοτέροι: ἐγείρονται).

ΛΙΑ

"Ἐνδεκα ὧραι! Τὸ δνειρον ἐπέταξε! Αἱ ἀναμνήσεις ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅταν οἱ προσκεκλιμένοι εἰσέρχονται διὰ τῆς θύρας!... "Α! τί καλὰ ποῦ εἴμεθα μόνοι. Πιστεύεις, Γεῶργο, ὅτι εἶχα λησμονήσει ὅτι ἔχομεν χορὸν ἀπόψε;...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ἄμ' ἐγώ!..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ (φέρων ἐπὶ δίσκου ἐφημερίδας καὶ ἐν τηλεγράφημα).

ΣΥΜΕΩΝ (πρὸς τὸν Ροβεάνον)

Νὰ ὑπογράψετε τὴν ἀπόδειξιν, ἀφεντικό!

ΛΙΑ

Τί; δὲν ἦλθε κανεῖς;

ΣΥΜΕΩΝ

Κανεῖς. Ἐπερίμενα ἐγὼ πρῶτα εἰς τὴ σκάλα, ἔπειτα ἐπῆγα 'ς τὴν πόρτα, ἐκύταξα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ... παντοῦ ἐπήγαιναν ἀμάξια 'στῆς γειτονεαῖς αὐταῖς, 'ς ἐμᾶς τίποτε. Μάλιστα ὁ Βασίλης ἔλεγε μὴπως δὲ 'βρίσκουνε οἱ μουσαφίριδες τὸ σπῆτι μας... τί νὰ 'πῆ καὶ αὐτός, παρόμοιο πρᾶμμα δὲν ἐξαναστάθηκε!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀναγνούς τὸ τηλεγράφημα)

Νά, βλέπεις, ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Νεάπολις μᾶς ἐνθυμεῖται.

ΛΙΑ

Πῶς αὐτό; (ὁ Συμεὼν ἐξέρχεται μὲ τὴν ἀπόδειξιν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ. ΛΙΑ (ἀποδύεται τὸ χειρόκτιον ἐν νευρικῇ παρακῇ).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ἐνθυμεῖσαι τὸν γλύπτην ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν προτομὴν σου; Ἰδοῦ, μοῦ τηλεγραφεῖ ὅτι ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ ὅτι ἀφοῦ ἔθαυμάσθη καὶ ἐδραβεύθη εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ὠραίων τεχνῶν, σήμερον τὴν ἀποστέλλει εἰς Βουκουρέστιον.

ΛΙΑ

Εὐγε! χαίρω πολὺ. Θὰ τὴν βάλω εἰς τὸ γραφεῖόν σου! "Ἐως τώρα ὄλα μᾶς ἦλθον κατ' εὐχὴν... μόνον (παρατηροῦτα περίεξ) δὲν ἔρχεται ἀκόμη κανεῖς καὶ αἱ προετοιμοῦσαι μᾶς ἐπῆγαν εἰς μάτην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἴόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἦλθαν διὰ νὰ τὰς ἐπωφεληθοῦν. Ἀληθῶς τὸ τραπέζι εἶναι ἐξαισίον καὶ τὸ ἐστόλισες τόσον ὠραῖα ὥστε θὰ εἶναι ἀμαρτία (περιέρχεται τὴν τράπεζαν) νὰ μὴ δοκιμάσῃ κανεῖς τίποτε. (λαμβάνει ἐν ἐκ τῶν δελταρίων) Μιτίκας Ζορνέσκος! (λαμβάνει ἕτερον) Λία Ροβεάνου. (ἕτερον) Ταγματάρχης Φλορίν... Καλὴν θέσιν ἐξέλεξες! Ἀλλὰ ἐμὲ ποῦ μὲ ἐτοποθέτησες;

ΛΙΑ (δεικνύουσα αὐτῇ τὴν θέσιν του, ἀπέναντι τῶν θεατῶν)

"Ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς Κερὰ-Λοξίτσας Σιμιζάγγας καὶ τῆς Κοντέσσας Λαβαρδόφ.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (μεταδίνων εἰς τὸν ὑποδείχθέντα τόπον)

Διαμαρτύρομαι! Αὐτὸ λέγεται προδοσία. Νὰ καθίσω μεταξὺ δύο συγχρόνων τοῦ Κισσελέφ! Αὐτὸ δὲν γίνεται! Ὁραῖα! Ἡ εὐγενεία σου τοποθετεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομψοτέρων καὶ ἐπικινδυνωτέρων νέων τῆς πρωτευούσης καὶ ἐμὲ μὲ ἐξορίζεις νὰ καθίσω ἐν τῷ μέσῳ δύο μουμιῶν ζαρωμένων, δύο ἐρειπίων! Καλά, ἀδελφὴ μου, τί σοῦ ἔπειτασα διὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃς τοιουτοτρόπως; Διατί δὲν τοποθετεῖς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν Ζορνέσκον, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι ἡ Κοντέσσα τρέφει πρὸς αὐτὸν ἀτυχῆς αἰσθημα!... Ἀκούς ἐκεῖ τὴν Κερὰ-Λοξίτσα!...

ΛΙΑ

Φίλτατε Γεῶργο! Δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορητικὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσω ὄλον τὸν κόσμον. Ἐννοεῖς ὅτι τὸν ταγματάρχην καὶ τὸν Ζορνέσκον ἐπροτίμησα νὰ τοὺς βάλω πλυσίον μου, παρὰ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ χαριεντίζονται μὲ κορίτσια ἢ μὲ νέαις γυναῖκες, νὰ θυμῶνουν αἱ μντέρες καὶ οἱ ἄνδρες των. Ἡξεύρεις ὅτι ὄλος ὁ κόσμος ἀποφεύγει ἐκεῖναις ταῖς δύο μούμαις, καθώς ταῖς ὀνόμασες, διότι ἡ μὲν μία εἶναι ὑπερβολικὰ φλύαρος, ἡ δὲ Κοντέσσα κωφὴ, ἀπαιτητικὴ καὶ ὑπερήφανος! Ποῖον ἄρα γε ἠμποροῦσα νὰ βάλω πλυσίον των, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ εὕρῃ πρόφασιν νὰ σκωθῆ ἢ νὰ μὴ καθήσῃ διόλου εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπεις ὅτι ἡμεῖς, ὡς οἰκοδεσπότηαι, ἔπρεπε νὰ κάμωμεν θυσίας!... Σοῦ ἔδωσα τὴν τιμητικὴν θέσιν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν αὐ-

τὴν!... Καὶ ἔπειτα τὴν θυσίαν τὴν ἔκαμα μόνον ἐγώ, διότι ἐσὺ... ὀπιαδὴ τί εἶναι καὶ αὐτός ὁ νεωτερισμὸς μὲ τὰ ὀνόματα γραμμένα εἰς τὴν θέσιν ἐκάστου, τὴν ὁποῖαν τοῦ δίδει κατὰ βούλησιν ὁ οἰκοδεσπότης; Ἐγὼ ἤξευρα ὅτι εἰς τὸ σουπὲ δὲν τηρεῖται ὁ κανὼν αὐτός, καλὸς τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Εἶδες καὶ σὺ εἰς τὴν πριγκιπέσσαν τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν καὶ ἐκρινες καλὸν νὰ τὸν ἐφαρμόσῃς εἰς ἐμέ... Ἀἴησε τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθέρους νὰ καθήσουν ἕκαστος ὅπου θέλει καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἐπιδύλωμεν ἡμεῖς τὰς θέσεις των, ἀφοῦ τοὺς καταδικάζομεν τοὺς δυστυχεῖς νὰ χορεύουν ὀλόκληρον τὸν νύκτα. Ἐγὼ διαμαρτύρομαι καὶ συνηγορῶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας (ἐπιχειρεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ δελτάρια).

ΛΙΑ (προχωρούσα)

"Ὁχι, ὄχι, Γεῶργο, ἂν μὲ ἀγαπᾷς!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τότε βάλε ἄλλον εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἄλλως λειποτακτῶ!...

ΛΙΑ

Δὲν γίνεται, ἀἴησέ τα ὅπως ἐγὼ τὰ ἐτακτοποίησα. Πρῶτον τὸ σουπὲ μᾶς εἶναι καθιστό, καὶ ἕκαστος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν του ἐκ τῶν προτέρων διὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις, ἔπειτα δὲν θέλω εἰς τὸ σπῆτι μᾶς νὰ παραπονεθῆ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ἦσαν τὰ πράγματα ἀρκετὰ ἢ ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ φάγῃ καθώς πρέπει, καὶ ἂν δὲν ἐτήρουν αὐτὴν τὴν τάξιν κατὰ τί θὰ διεφέρομεν ἡμεῖς ἐκείνων τοὺς ὁποῖους ἴσως ἐπεριπαίξαμε... Μὴ λησμονεῖς ὅτι δίδομεν χορὸν καὶ ὄχι συναναστροφὴν εἰς τὸ ποδάρν...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (πληρῶν τὸ ποτήριόν του οἴνου)

"Ἀπὸ τώρα ἐξεράθηκεν ὁ λαιμός μου, ὅσον συλλογίζομαι τί μὲ περιμένει!...

ΛΙΑ

Τί κάμνεις, Γεῶργο, μοῦ ἀνακατόνεις τὰ ποτήρια!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς, μάτια μου! ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ θέσιν μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῆς καὶ νὰ χύσω οἶνον εἰς τὸ ποτήριόν μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ πιῇ κανεῖς ἄλλος... αὐτὸ δὲ εἶναι συνέπεια τοῦ ὀρισμοῦ τῶν θέσεων, ἴσως ἡ μόνη καλὴ, διότι ἄλλως εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ πῆρς ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦ γείτονος.

ΛΙΑ

Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Παρακαλῶ, ὄλα καλά, ἀλλὰ τί θὰ κάμω ἐγὼ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο προκατακλυσμάτων ἐρειπίων; Ἄν ἤξευρα τοῦλάχιστον τί νὰ ταῖς εἰπῶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν πόσον μοῦ εἶναι ἀνυπόφοροι. Ἐάν μοῦ τὸ ἔλεγεσ πρὶν θὰ ἀνεδίθουν τὸ παλαιὰ χρονικὰ διὰ νὰ ἐχῇ ἄλας ἢ ὀμιλία μου... μάλιστα μὲ τὴν Κερὰ-Λοξίτσα!

(ἔπειτα τὸ τέλος)

(Μετάφρασις ἐκ τῆς Ρομανικῆς).

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ
ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Καί πρό πάντων τὸ ἐξῆς θέμα, ἐφ' οὗ ἤρρεσκετο νὰ συζητηῖ ὁ Νουμάς: ὅτι ἡ ἀδυναμία τῶν ἀνδρῶν προέρχεται ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐπ' αὐτῶν ἐξασκοῦσιν αἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα των. « Ἴδού λοιπὸν εἰς τί ἐγκείται ἡ ἰσχύς τοῦ Ρουμεστάν: δὲν ἀπέκτησε τέκνα καὶ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν γυναικείαν ἐπιρροήν ».

Βλέπων δ' ὅτι ἐπλησίαζόν τινες ὅπως ἀκούσωσιν, ἀνύψωσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. ἀναφέρων διάφορα ἱστορικά παραδείγματα, τὸν Καίσαρα, τὸν Ρισελιέ, τὸν Φρειδερίκον, τὸν Ναπολέοντα καὶ ἀποδείξας ἐπιστημονικῶς, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε εἰς τὴν κλίμακα τῶν λογικῶν ὄντων κατὰ πολλὰς βαθμίδας κατωτέρα τοῦ ἀνδρός.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην τὸ μᾶλλον περιεργὸν ἦτο νὰ παρατηρῇ τις τὰς συζύγους τῶν δύο τούτων κυρίων, ἀλλὰ ζούσας ὅσιν ἀνά πᾶσαν στιγμὴν.

Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ Ρουμεστάν, καὶ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν διασχίσας τὴν αἴθουσαν σπεύδει ν' ἀσπασθῇ τὴν σύζυγόν του ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν, πρὶν ἢ αὐτὴ δυνήθῃ νὰ τον ἀναχαίτῃ. Μετὰ δὲ τὰς πλήρεις διαχύσεως χειραφίας, ὁ Ρουμεστάν ἤρχισε ν' ἀναπτύσῃ τὸ δελτίον τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἄλλων τινῶν θεμάτων, ἤρχισε ν' ἀπαριθμῇ τὰς βαρείας εὐθύνας, ἃς ὑπέχει ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐν αἷς ἡ πρώτη ἦν νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔδει νὰ ἔχῃ ἐμπείρους βοηθούς, καὶ ταῦτα λέγων ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς περίεξ αὐτοῦ φίλους του. « Καὶ σεῖς θὰ μὲ βοηθήσητε, φίλε Βεγού, καὶ σεῖς, φίλτατε Βοέ... »

Περάνας τὴν ὁμιλίαν του, ἀπεχώρησεν ἐσπευσμένως δι' ἐσωτερικῆς τινος θύρας, συστήσας τῇ Ροζαλίᾳ νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους του συγγνώμην. Ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσῃ εἰς Βερσαλίαν, παρὰ τῷ στρατάρχῃ, καὶ μόνις εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐνδύθῃ.

Μεταξὺ τοῦ ἐστιατορίου καὶ τοῦ γραφείου του ὑπῆρχε μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ συνήθως ἀνέμενον αὐτὸν οἱ ἔχοντες ὑπόθεσιν τινα. Καίτοι ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Μεζάν τοὺς εἶχεν ἀποπέμψει ὄλους, γνωρίζων ὅτι ὁ κύριός του δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ τοῖς ὁμιλήσῃ, ἔμεινε μόνον εἰς νέος χονδροκαμωμένος καὶ ἔχων τὸ ὕψος χωρικοῦ ἀπολιτεῦτου.

— « Ω! ἀντίο, κύριε Ρουμεστάν... τὴν ὥρα σὰς περιμένω. »

Εὐθύς ὁ Νουμάς ἀνεμνήσθη τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ἀλλὰ δὲν ἐνεθυμεῖτο ποῦ ἀκριβῶς εἶχε γνωρίσει τὸν ὁμιλοῦντα.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; Εἶμαι ὁ Βαλμαζούρ.

— Ἄ, μάλιστα, εἶσαι ὁ ἴδιος, καλὰ.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Νουμάς ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Βαλμαζούρ ἔστη ἐμπροσθέν του, φράσσων αὐτῷ τὴν ἐξοδὸν: « Δὲν μπόρεσα νὰ ἔλθω γληγορώτερα, ἐξηκολούθησε. Ἀλλὰ ὅταν κανένας ἔρχεται μὲ ὀλόκληρη φαμηλιά σ' ἓνα μέρος, δὲν μπορεῖ τόσο γλήγορα νὰ τελειώσῃ τῆς δουλειᾶς του ».

— Μὲ ὅλη τὴ φαμηλία σου; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ Ρουμεστάν.

— Μὰ, βέβαια, μὲ τὸν πατέρα μου, τὴν ἀδελφὴ μου... καθὼς εἶχατε πῆ.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Νουμά ἐζωγραφῆθη ἡ στενοχωρία, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο τόσο βιαστικός, ὁ δὲ Βαλμαζούρ δὲν ἠνόει νὰ ἀναχωρήσῃ.

« Ἐλα ἰδὼ », τῷ λέγει ἐσπευσμένως καὶ εἰσήλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐνόσῳ δ' ὁ Ρουμεστάν ἀνεγίνωσκεν ἐσπευσμένως καὶ ὑπέγραφε διαφόρους ἐπιστολάς, ὁ Βαλμαζούρ ἐκθαμβος καὶ κεχηνῶς ἐξήταξε διὰ τοῦ ὄμματός τὴν εὐρείαν καὶ πολυτελῶς διακεκοσμημένην αἴθουσαν ταύτην καὶ ἐν ἑκάστον τῶν ἐν αὐτῇ ἐπιπέλων.

Τελειώσας τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ ὁ Νουμάς ἐκάλεσε τὸν ὑπῆρέτην νὰ τὸν ἐνδύσῃ καὶ ἐν ταύτῳ ἠρώτα τὸν Βαλμαζούρ τὰ καθέκαστα τῆς ἀναχωρήσεώς των. Μετὰ τρόμου δ' ἔκαθεν, ὅτι πρὶν ἢ ἀναχωρήσασιν ἐπώλησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον, τὰς συκομωρέας των, τὴν ἄμπελὸν των καὶ αὐτὴν τὴν κατοικίαν των.

— « Ε! ἡ ἀδελφὴ μου ἐναντιώθηκεν ὀλίγον... Ἄλλ' ὁ πατέρας καὶ ἐγὼ ἐπιμένναμεν. Ἐγὼ μάλιστα ἔλεγα « τί μᾶς μέλει, ἀπὸ ὁ Νουμάς εἶνε ἐκεῖ, καὶ μᾶς ἐπροσκάλεσε ».

Ἦτο ὅμως συγγνωστός, διότι ἐκ τῆς ἀθωότητός του καὶ μόνως ἐτόλμα νὰ ὁμιλῇ οὕτως ἐνώπιον ὑπουργοῦ. Ἦδη δ' ὁ Νουμάς ἤρξατο ἀναλογιζόμενος πόσους εἶχεν ἀποκτήσει ἐχθρούς ἐκ τῶν δοθεισῶν ἀνεκτελέστων ὑποσχέσεων. Καὶ ἤρξατο αἰτιώμενος ἑαυτὸν διατὶ νὰ παρακινήσῃ τὸσον τὴν χωρικὴν καὶ νὰ τὴν καταπίσῃ μετ' ὅλην τὴν ἀντίστασίν της νὰ ἔλθουν εἰς Παρισίους. Τίς δαίμων εἶχεν εἰσχωρήσει ἐντὸς αὐτοῦ; Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἀνελογίζετο, ὁ Βαλμαζούρ ἐξηκολούθει νὰ τὸν ἀποκαλῇ « κύρ Νουμά », τῷ ὁμίλει περὶ τῆς μουσικῆς του καὶ τῶν νέων σκοπῶν, οὓς εἶχε συνθέσει, καὶ ἓνα τὸν πείσῃ, τῷ λέγει αἰφνης:

« Μιὰ στιγμὴ... νὰ δῆτε ».

Καὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ τύμπανόν του. Ἄλλ' ὁ Ρουμεστάν τὸν ἀνεχαίτισε:

— Ἐνῶ σὰς λέγω, ὅτι βιάζομαι, τί διάβολο!

— Καλὰ... καλὰ... ἄλλη φορὰ, ἀπήντησεν ὁ χωρικός μὲ τὸν ἀπλοϊκὸν του τόνον.

Βαθυμῶν ὅμως ἐνόσῳ ἐνεδύετο πολυτελῶς ὁ Ρουμεστάν, καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ παράσημά του, ὁ Βαλ-

μαζούρ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ἐννοῶν, ὅτι εὐρίσκεται πρὸ ἐξόχου ὄντος, ἐκ τῶν ὀλίγων προνομιοῦχων τῆς γῆς, τῶν ὑπερρηφάνων ἐκείνων ἀνθρώπων, οὓς ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ τις καὶ τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα προφέρεται μετὰ φόβου καὶ χαμηλοφώνως: Ὁ ὑπουργός.

Τόσον δ' ἐταράχθη ὁ πτωχὸς Βαλμαζούρ, ὥστε μόνις ἤκουσε τοὺς συμπαθεῖς λόγους τοῦ Νουμά συνιστῶντος αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὅτε θὰ ἐγκαθίστατο εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, κύριε ὑπουργέ...

Ὁ δὲ Ρουμεστάν παρευθὺς ἐκολακεύθη ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ δειλίᾳ τοῦ Βαλμαζούρ, ἐνόησας ὅτι τὸ ἐπιβλητικὸν του ὕψος, ὅπερ ἔκτοτε ἀνόμαζεν « ὑπουργικὸν ὕψος », προὔξενησεν αὐτῷ τὴν μεταβολὴν ἐκείνην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης, κεχωσμένη ἐν τῇ ἀμάξῃ της, μετέβαιεν εἰς Βερσαλίαν, λησημονήσασα τὸ γελοῖον τοῦτο ἐπεισόδιον.

VII

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΟΥ ΣΟΜΟΝ

Μέχρις οὗ τελείως ἐν Παρισίοις ἐγκατασταθῇ ὁ Βαλμαζούρ μετὰ τῆς οἰκογενείας του, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἀδύνατον πρὶν ἢ φθάσωσι τὰ ἐπιπλά των, ἀποσταλέντα διὰ μικρᾶς ταχύτητος, κατόκησεν εἰς τὸ περιφημὸν ἐκείνο χάνι τοῦ Σομόν, εἰς ὃ κατέλυον ὅλοι οἱ ἐξ Ἄψ ταξιδιωταί. Κατεῖχον ἐν αὐτῷ μίαν αἴθουσαν καὶ ἐν μικρὸν σκοτεινὸν δωμάτιον, στενὸν δίκην τρώγλης, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του.

Μεγάλην ἠσθάνθη ἐκπληξιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βαλμαζούρ βλέπουσα μὴ ἐπαληθευσάσας τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Νουμά, καὶ τὰ διακόσια φράγκα καθ' ἐκάστην, ἅτινα θὰ ἐλάμβανε, καὶ ἤδη ἤρξατο συλλαμβάνουσα τὴν ιδεάν, ἐνεκα τῆς μεγίστης ἀκριβείας τῶν πραγμάτων ἐν Παρισίοις, ὅτι τὰ πάντα θὰ ἀπετύγχανον. Ἐὰν ἦτο μόνη θὰ ἠδύνατο νὰ ζῆσθαι τρώγουσα ἐλαίας καὶ σαρδέλλας, ἀλλ' οἱ κύριοι δὲν ἠγαρίζετο ἀνά πᾶσαν στιγμὴ νὰ ἀνοίγῃ τὸν σάκκον της, ἐν ᾧ εἶχεν ἐγκλείσει τὰ τρισχίλια φράγκα, τὸ ἀντίτιμον τῶν πωληθέντων κτημάτων των. Οὐδέποτε δὲ ταξιδιωτῆς, περιπλανηθεὶς ἐντὸς δάσους ἐσφιγξέ θερμοτέρον τὸν σάκκον τῶν χρημάτων του, ὅσον ἡ ἐπαρξίωτις αὐτῆ, ἐσφιγγε τὸν ἰδικὸν της διατρέχουσα τὰς ὁδοὺς μὲ τὸ βραχὺ ἡμιφόριόν της, ἢ εἰσερχομένη εἰς τὰ καταστήματα, ἔνθα ἡ παράδοξος στάσις της, αἱ διαφοροὶ ὀνομασίαι, ἃς ἀπέδιδεν εἰς τὰ ἀντικείμενα, τὴν καθίστων τόσο ξένην, αὐτὴν τὴν κόρην τῆς Μεσημβρίας, ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὅσον μίαν ἄλλην ἀπὸ τὴν Στοκόλμην ἢ ἀπὸ τὸ Νόβογοροβ.

Συχνάκις παρεφέρετο διὰ τὴν μὴ τή-

ρῆσιν τῶν ὑποσχέσεων του παρὰ τοῦ Νουμᾶ, λέγουσα :

— Ἐ! καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ τοῦ κάμη συμβόλαιον.

Καὶ ὑπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς ἰδέας κατεχομένη, ἔθετε καθ' ἑκάστην ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ Βαλμαζούρ, ὅτε οὗτος ἐπορεύετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ἀναγκαιῶν χαρτόσημον. Ἄλλὰ μάτην, διότι ὁ Ρουμestάν εἶχε πολλῶ σπουδαιότερα ἔγγραφα νὰ ὑπογράψῃ καὶ πολλῶ διαφόρους ἀπασχολήσεις παρὰ νὰ σκεφθῇ περὶ Βαλμαζούρ.

Τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἐνεφανίζετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὁ Βαλμαζούρ, φέρων ἀνητηγμένον τὸ τύμπανόν του, ἄνευ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς ὑπρέτην τοῦ ὑπουργείου. Μάτην παρεκάλει νὰ τὸν παρουσιάσωσιν εἰς τὸν ὑπουργόν. Τῷ ἀντέτεινον διαφόρους προφάσεις καὶ ἀπήρχετο ἀπρακτος καὶ ἀπελπισ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς σκυθρωπῆς μορφῆς τῆς Ὁδιδέρτης, ἐπὶ τῇ συνεχεῖ ἀποτυχίᾳ του.

Ἐπὶ τέλους ὁ θυρωρὸς εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὸν, τὸν συνεβούλευσε νὰ περιμένῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου-Λαζάρου, ὅποτε ἀνεχώρει διὰ Βερσαλίας ὁ Νουμᾶς. Μεταξὺ δὲ βουλευτῶν, γερουσιαστῶν, δημοσιογράφων, ὑπουργῶν, διεσπαρμένων τῆδε κάκεισε καθ' ὁμίλους καὶ ἀναμενόντων τὴν ἀμαξοστοχίαν, συνανεμίχθη καὶ οὗτος μὲ τὸ τύμπανόν του, ἀναμένων τὴν ἄφιξιν τοῦ Νουμᾶ.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἔφθασε καὶ ὁ Ρουμestάν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ γραμματέως του, κρατοῦντος τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ μακρόθεν ἀντήχησαν οἱ συμπαθεῖς λόγοι, οὓς συνήθως ἐπρόφερε «ἐννοια σας... μὴ σᾶς μέλει... εἶνε τελειωμένο...»

Ὁ Νουμᾶς ἀπῆλαυε τότε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τοῦ ὑπουργείου. Δὲν εἶχεν εἰσέτι καταστῆ κακὸς πρὸς οὐδέν, Πάντες τὸν ἀνέμενον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐλπιδῶν ἐπιτυχίας. Πρὸς πάντας ἀπέτεινε χαρῖεν μετῴδιον διαρχόμενος, προσαγορευῶν αὐτοῦς μάλιστα συνήθως οὕτω: «καλημέρα φίλε μου».

Ἐπὶ τῇ ὄψει ὁμως τοῦ μουσικοῦ ἦλθεν εἰς δίλημμα. Νὰ τὸν προσαγορεύσῃ «φίλον» ἢ νὰ παρέλθῃ πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ. Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον καὶ προσποιηθεὶς τὸ «ὑπουργικὸν ὄφος» παρήλθε πρὸ τοῦ Βαλμαζούρ, μείναντος ἐκπλήκτου καὶ παρασυρθέντος ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὸν Νουμᾶν πλήθους. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Βαλμαζούρ οὐδόλως ἀποθαρρυνθεὶς ἦλθε καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τὰς μετέπειτα ἡμέρας εἰς τὸν σταθμὸν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ πλέον τὸν Νουμᾶν. Οὗτος δὲ δὲν ἠδύνατο ἐκαστοτε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ θύματος του καὶ διελογίζετο τί μέσον νὰ ἐφεύρῃ ὅπως ἀπαλλαγθῇ αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν, αὐτός, ὁ ὑπουργός, ν' ἀλλάξῃ

σταθμὸν, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ζῶσαν ταύτην τύψιν τῆς συνειδήσεως.

Καὶ ὅμως καὶ πάλιν ὁ Βαλμαζούρ δὲν ἀπεθαρρύνθη σκεφθεὶς «θὰ εἶνε ἄρρωστος... θὰ ἔλθῃ»... καὶ ἐπανήρχετο τακτικώτατα εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸν σταθμὸν.

Εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀνέμενον ἀνυπόμονος καὶ πλήρης ὀργῆς:

«Ἐ! λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό;... Ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον;...»

Ἄλλὰ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπελπιστικὴ ἀπάντησις «Ὅχι ἀκόμη».

Ἡμέραν τινὰ τῇ λέγει αὐρῖο πιά θὰ ὑπάγω, κα' ἂν δὲν τὸν εὔρω, θὰ πάω νὰ εὔρω τὴν γυναῖκά του στὸ σπῆτι».

— Οὐφ! τῇ γυναῖκά του... δὲν ξέρεις ὅτι συχαίνεται τῇ μουσικῇ σου... Ἐὰν ἦτο ἡ δεσποινίδα, μάλιστα, συμφωνῶ!...

Αἰφνῆς μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν τακτικὴν καὶ ἄγονον τοῦ τυμπανιστοῦ ἐπάνοδον, ἡ Ὁδιδέρτη παρέθηκεν ἐσπευσμένως τὸ γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οὐδὲ λόγον ἐπρόφερε, φαινομένη περιχαρῆς καὶ προσηλωμένη εἰς τινὰ ἀπόφασιν.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ γεύματος ἐνεδύθη ἐν τάχει τὸ ἐπανοφόριόν της λέγουσα:

«Δυὸ μῆνες, δρὸ μῆνες γίνονται ποῦ εἴμαστε στὰ Παρίσια!... Φθάνει πιά... Θὰ πάγω μοναχὴ μου νὰ μιλήσω τὸν κύριο ὑπουργό!..»

Ὁ τε πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἀπέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι, γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ ἐπραττον ἄλλο ἢ νὰ ἐπαυξήσωσι τὴν ὀργὴν της. Διήλθον μόνοι ὅλην τὴν δεῖλην, ἀναμενοντες μάτην τὴν ταχίαν τῆς Ὁδιδέρτης ἐπάνοδον. Ἐπὶ τέλους ἀντήχησε τὸ βᾶδισμά της εἰς τὸν πρόδρομον. Εἰσῆλθεν, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Κρίμα ποῦ τὸ παράθυρό μας δὲν βλέπει στὸ δρόμο, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ ἐπανοφόριόν της, ὅπερ μετ' ὅλην τὴν πίπτουσαν βροχὴν εἶχε μείνει ἄβροχον... Ὅθ' ἐβλέπατε μὲ τί ἀμαξά ἦλθα.

— Μὲ ἀμαξά!... χωρατεύεις;

— Καὶ μὲ ὑπρέτας μὲ γαλόνια μάλισστα... Νὰ τί θὰ πῆ κατόρθωμα τῆς φλυαρίας.

Εἶτα μέσῳ τῆς σιγῆς τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀφηγήθη τὸ σχέδιον τῆς πορείας της. Ἐν πρώτοις, ἀντὶ μάτην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀδελφῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Βαλμαζούρ. Δὲν κατόρκει εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' εἰς τινὰ συνοικίαν μὲ ρυπαρὰς καὶ στενάς ὁδοὺς, ἡ ὁποία τῇ ὑπενήμισε τὸ χωρίον της. Ἐπὶ τέλους εὔρε τὴν οἰκίαν της μετὰ μακρὸν δρόμον. Μετὰ πόσης δὲ χαρᾶς ἐκείνη τὴν ὑπεδέχθη, χωρὶς καθόλου ὑπερηφάνειαν, ἂν καὶ καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν καὶ τὰ ἐπιπλάτων θὰ εἶνε πολὺ πλούσιοι.

— Ὡ! τί κάμνεις Ὁδιδέρτη... μένετε λοιπόν εἰς Παρίσιους;... Ἀπὸ πότε;

Εἶτα δὲ μαθοῦσα τὴν μετὰ τοῦ Νουμᾶ

ὑπόθεσιν τῶν ἐσήμανε παρευθὺς τὴν θαλαμηπόλον της, τὴν ἐνέδυσσε καὶ ἀνεχώρησαν καὶ αἱ τρεῖς διὰ τὸ ὑπουργεῖον.

— Λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό, ἠρώτησε δειλῶς ὁ Βαλμαζούρ.

— Ἄν τὸν εἶδα!... Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι... Σ' ἔγγυωμαι γιὰ τὴ δουλειά σου. Ὅταν σ' ἔλεγα ν' ἄχῃς ἀπόκοντὰ τὴ δεσποινίδα, δὲν μ' ἄκουσες. Αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ μιὰ στιγμή τὴ δουλειά μας...

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ γείνη μεγάλη μουσικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ θὰ προσκαλέσῃ καὶ σὲ νὰ σὲ δείξῃ εἰς τοὺς διευθυντάς... Καὶ ἔπειτα παρευθὺς τὸ συμβόλαιον θὰ γείνη μιὰ χαρὰ.

Τὸ ὠραιότερον μάλιστα ἦτο, ὅτι ἡ δεσποινὴς τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν, ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ ὑπουργείου.

— Καὶ πόσον ἤθελε ν' ἀναβῆ ἔδῳ ἐπάνω... προσέθηκεν ἡ ἐπαρχιώτις, κλείουσα πονηρῶς τὸ ὄμμα πρὸς τὸν πατέρα της. Τότε δ' ἡ μορφή τοῦ πατρὸς συνεσταλῆ καὶ τῇ ἐνευσεν, ὡσεὶ λέγων «Σῶπα... κατάλαβα:...» Καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἔκαμε τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸν τυμπανιστήν.

(Μετάφρασις Γ. Σ.)
(ἔπειτα συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Μεισσοनिέ

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσε τὸν ἐνδοξότατον τὸν συγχρόνων ζωγράφων.

Τὰ ἔργα τοῦ εἶναι ἀπειράριθμα, ἐγκατεσπαρμένα παρὰ τοῖς πλουσίοις φιλοτέχνους καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις τῆς Εὐρώπης Μουσείοις. Ἀπὸ τοῦ 1867 ἦδη αἱ εἰκόνες του ἠγοράζοντο ἀντὶ 300 χιλιάδων φράγκων, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτι ἐβῆσαν εἰς τιμὰς ἀπίστευτους, διότι ἡ ἀξία τινῶν ἐξ αὐτῶν ὑπερέβη τὸ ἑκατομμύριον. Ὁ Μεισσοनिέ ἐγεννήθη τῷ 1815. Καταλείπει υἱὸν ζωγράφον, καὶ τοῦτον διακεκριμένον.

Ὁ Μεισσοनिέ ἦν ζωγράφος χαρῖεις, κομψὸς καὶ εὐάρεστος. Ἡ τέχνη αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῆς τέχνης τοῦ Δαβὶδ οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Δελακροῦ οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Καβανέλ. Ὁ Μεισσοनिέ ἐδημιούργησε θέσιν ξεχωριστὴν ἰδίαν· ἐμαθήτευσε μὲν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κονιέ, οὐ εἰκόνα ἐπιτυχή, «τὸν Τιντορέτον πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ», ἠδύνατό τις νὰ θαυμάσῃ εἰς τὴν Παγκόσμιον ἔκθεσιν τοῦ 1889, ἀλλ' ἡ τεχνολογία τοῦ Μεισσοनिέ δὲν εἶχε πολλὴν τὴν σχέσιν μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Τὸν Μεισσοनिέ θὰ ἠδύνατό τις μάλλον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν Φλαμανδῶν τεχνιτῶν, τοῦ Γεράρδου, Δόου, τῶν δύο Τένιερ, τοῦ Τέρμπουργ, μάλισστα δὲ Βρεγκέλ, τοῦ Βελουδίνου, οὐ τὸ ἀνηθρὸν καὶ λεπτόν τοῦ χρωστικῆς ἐφερε. Ἐπιτηδεύετο καὶ πιδόκειμι θαυμασίως νὰ ἀπεικονίζῃ σκηνὰς κοινὰς, τοῦ κόσμου, τοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκογενείας, μικρὰ γεγονότα καθημερινά. Ὁ τι ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ Κάμιλλος Ροκεπλὰν ἐπεχεί-

ρει ἐν στενῷ κύκλῳ καὶ ἐν περιορισμένῃ τάξει, τοῦτο ὁ Μεισόνοι ἐποίησεν ἐν κλίμακι εὐρυτάτῃ. Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας ἐπιμελείας, μεθ' ὁποίας στιλβηδόνος ἐν τῷ χρωματισμῷ! Οἱ πίνακες αὐτοῦ παρίστων σκηνὰς κοινὰς, ἀλλ' οὐδὲν ἐνεῖχον τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον. Ἐγίνωσκε νὰ μεταδίδῃ ποιητικὴν ζωὴν εἰς τὸ μᾶλλον καθημαζευμένον τῶν ἀντικειμένων.

Ὁ θάνατος ἐπελθὼν δὲν ἐπέτρεψε νὰ θαυμάσῃ τὴν τέχνην αὐτοῦ καὶ ἐν μεγαλογραφίᾳ· διότι ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις, ἀποφασίσασα νὰ κοσμήσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πανθεοῦ, εἶχεν ἀναθέσῃ εἰς διαφόρους ζωγράφους τὸ ἔργον, τμημα δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν Μεισόνοι, ὅστις ἤδη εἶχε γράψῃ τὸ σχέδιον καὶ ἐπιδειξέῃ αὐτὸ τῷ προέδρῳ τῆς δημοκρατίας καὶ ἄλλοις τῶν τὰ πρῶτα φερομένων, οἵπερ εὗρον εὐτὸ ἀντάξιον τοῦ κλεινοῦ καλλιτέχνου.

Σήψης Λιάπης

Ὁ Λιάπης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατ' αὐτὰς φέρεται εἰς ὄλων τὰ στόματα, ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Νίμπρο τῶν Σφακίων· εἶνε δὲ τριακοντούτης μόλις, ξανθός, με μορφὴν ὀλίγον ἐπιμήκη καὶ σοδαράν. Εἶναι συγγενὴς τοῦ Νέστορος τῆς Κρήτης Κωσταροῦ Βολουδάκη. Ὁ Σήψης καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀντιπάλου οικογενείας τῶν Τζιμιντάνη, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ Κρήτης, ἀφ' οὗ ἐθυσίασεν εἰς τὸν θεὸν τῆς ἐκδικήσεως τινὰς τῶν ἀντιπάλων τούτων, καὶ ἐγκαταστάθῃ εἰς Πειραιᾶ, εἰργάζετο ἡσύχως διαφλεγόμενος ὁμως πάντοτε ὑπὸ πατριωτισμοῦ.

Αἱ πέρυσι ἐκραγεῖσαι ἐν τῇ πατρίδι του ἀνωμολῆαι ἔφερον αὐτὸν εἰς Κρήτην, ὅπου ἐπὶ πολλοῖς μῆνας μετ' ἀπιστεῦτου τόλμης πολλὰ διέπραξε. Κατόπιν, ἐνεργείαις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπέστρεψεν ἐνταῦθα. Πρὸ δύο μνηνῶν περὶπου, βλέπων ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πατρίδος του δὲν ἐβεβλιώθη, ἐπλευσε καὶ πάλιν εἰς Κρήτην καὶ ἤρχισε τὰς εὐτόλμους ἐπιθέσεις του, δούς τὸ σύνθημα ἀρματολικῷ πολέμου.

Ὁ Ἀρτανιάν

Πιστεύομεν, ὅτι ὀλίγοι, ὅτι ἐλάχιστοι ὑπάρχουσιν εἰκόνας δυνάμεναι νὰ ἐκκύσωσι τοσοῦτον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἡ εἰκὼν τοῦ περιφήμου σωματοφυλάκου, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον. Εἶναι εἰκὼν ἀληθεῖσα ἐξ ἀναγλύφου τοῦ μνημείου τοῦ μεγάλου Δουμᾶ, ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Γουσταύου Δωρέ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ εἰκὼν αὕτη φέρεται ἀνάμνησιν τριῶν μεγάλων προσωπικοτήτων, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων θαυμασμός καὶ ἀγάπη ἐγείρεται ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς ἀγαπῶντος τὴν ἀνδρείαν, παντὸς σεβομένου τὴν εὐφυΐαν καὶ παντὸς θαυμάζοντος τὴν τέχνην. Ὁ Ἀρτανιάν, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία πάλλει ὡς καρδία ἥρωος καὶ ὁ νοῦς ἐργάζεται ὡς νοῦς διπλωμάτου, ὁ Ἀρτανιάν ὁ ὁποῖος παλαίει νικηφόρος κατὰ τοῦ μεγάλου Ρισελιέ, ὅπως σῶσῃ τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῆς Γαλλίας, ὁ Ἀρτανιάν ὁ πτωχός, ὁ ὑπερήφανος, ὁ λε-

πτόκαρδος, ὁ φιλοσκόμμων, ἀλλ' ἀγαθὸς Γασκῶνος παρίσταται ἐδῶ μετ' ὁ ξίφος γυμνόν, μετ' ὁ βλέμμα δξύ, πλήρης ζωῆς καὶ πλήρης πεποιοῦσῃσ καθὼς ὅταν ἐξετίθετο εἰς τοὺς κινδύνους ὅπως ἀνψώσῃ τὴν τιμὴν τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἐναντίον τῶν σωματοφυλάκων τῶν καρδιναλίων, ἢ καθὼς ὅταν ἐπάλαιε πρὸς τὰς μηχανορραφίας τῆς μιλαίδης, τῆς ἀπίστου καὶ σατανικῆς συζύγου τοῦ ποιητικοῦ Ἄθου τῆς ὁποίας ἡ γοητεία ὤπλισε τὴν κατὰ τοῦ Βούκιγκ-καμ δολοφονικὴν χεῖρα τοῦ Φίλτωνος. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἀπατώμεθα, ἀλλὰ πάντες ἠγαπήσαμεν τὸν Ἀρτανιάν δι' ἰδίας τινὸς ἀγάπης, τρόπον τινὰ ὡς συμπατριῶτην μας. Ἀρεσκόμεθα νὰ φανταζόμεθα τὸν Ἀρτανιάν ὡς Ἀκαρνᾶνα. Ἀληθῶς ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του τὰ εὐρίσκομεν ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος. Τὴν ὑπερήφανειαν συνδραζομένην μετὰ τῆς πενίας, τὴν γενναϊότητα μετὰ τῆς ἀγαθότητος, τὸ φιλοσκόμμον μετὰ τῆς ὑγιούς κρίσεως, ὅλην τὴν ἀνάμειν τῶν ποικίλων τούτων στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀπθανάτισαν τὸν ἥρωα τοῦ Δουμᾶ, ἀνευρίσκομεν πλήρη ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος, ὁ ὁποῖος ὁμως ἐννοεῖται κύριος οἶδε πόσας γενεὰς θὰ διέλθῃ μέχρῃς ὅπου ἀνακαλύψῃ τὸν Δουμᾶν αὐτοῦ. Ὁ Ἀρτανιάν ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν τριῶν σωματοφυλάκων, οἱ τρεῖς δὲ σωματοφυλάκες ὑπῆρξαν τὸ τελειότερον δημιούργημα τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Ἐντεῦθεν καὶ τοῦ Ἀρτανιάν δύνатаι τις ν' ἀποδώσῃ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς δόξης τοῦ Δουμᾶ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἄδου ὁμιλῶν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ Δουμᾶ λαμπρῶς παρέστῃσεν εἰπών: Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ἦτο εἰς χρυσοῦν ὀλόκληρον ἂν ἔστω καὶ ὀδολὸν μόνον κατέβαλλεν ἕκαστος τῶν θαυμαστῶν τοῦ συγγραφέως!

Καταρράκτης τοῦ Φελοῦ (Σενεγάλ)

Ἐκ τοῦ συγγράμματος «ἡ Χώρα τῶν Νέγρων» τοῦ διασήμερου περιηγητοῦ Δ. Ραφφενέλ ἀποσπόμεν τάδε:

Ὁ καταρράκτης τοῦ Φελοῦ τὸν ὁποῖον διήλθομεν, πίπτει ἀπὸ ὕψους 40 μέτρων, ἔχει δὲ πλάτος 450—500 μέτρων. Ἡ πτώσις αὐτοῦ γίνεται σχεδὸν καθέτως. Ἐνι-αχοῦ προεξέχουσιν ὄγκοι τινὲς λίθινοι παριστῶντες χιλιάδας φαντασιωδῶν σχημάτων καὶ μορφῶν. Ἄλλα τοιαῦτα μορφαὶ παρουσιάζονται τῷ θεατῇ γεγλυμμένα τῷ τρόπον τινὰ καὶ δεξιαὶ νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ὅτ' ἐν παρίστανται ὡς μητροπολιτικοὶ ναοί, ὅτ' ἐν ὡς Προμηθεῖς καὶ Λαοσκόοντες καὶ ἄλλοτε ὡς ἵπποι καὶ ἄνθρωποι. Τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς φύσεως φάσματα ἐδῶκαν λαβὴν εἰς τοὺς Νέγρους εἰς δεξιδομιονίας καὶ εἰς ἀπειροῦς μύθους.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ ὁ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων ἀρχιτεκτόνων τῆς Ἑυρώπης Φρειδερίκος Σμιτ ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Σμιτ ἀναφέρονται ὡς σπουδαιότερα ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τῆς μητροπόλεως τῆς Βιέννης, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἐδῶκεν εἰς τὸν Σμιτ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἀρχιτέκτονος τῶν μητροπόλεων, τὸ νέον δημαρχεῖον τῆς Βιέννης καὶ ἄλλο τι μέγαρον ἀνεγέρθη διὰ τῆς αὐτοκράτορος ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ καέντος θεάτρου τοῦ 1881. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐν τῇ τελευταίῳ τούτῳ ἔργῳ ἐπιτυχίας ὁ Σμιτ ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βαρόνου. Ὁ Σμιτ ἠγάπα τὸν γοητικὸν ρυθμὸν, εἰς τὸν ὅποιον ὁμως ἐπέφερε πολλὰ τροποποιήσεις ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεως.

Ἐν τινι μικρῷ πόλει τῆς Γαλλίας παρὰ τὰ Πυρηναῖα, καλούμενη Μάρτ-Τολοζάν, ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως πολλὰ λείψανα καλῆς ἀρχαίας τέχνης. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνονται ὄγκοι τῆς Ἀθηνᾶς, δυστυχῶς ἀκέφαλοι, καὶ κορμὸς Ἡρακλέους καταβάλλοντος τὸν Ἑρμᾶνθειον κάπρον. Κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν πρὸ ἐτῶν, γενομένων πάλιν ἀνασκαφῶν, εἶχον ἀνακαλυφθῆ μεταξὺ ἄλλων καὶ μ'α λαμπρὰ κεφαλή Ἀριάδνης καὶ προτομὴ τις τοῦ Αὐγούστου. Ἐὰ ἔργα ταῦτα κατὰ τινὰ κριτικόν, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα περὶ τὸν Γ' μετὰ Χ. αἰῶνα εἶχεν ἀναπτύξῃ σπουδαίως ἡ γλυπτικὴ τέχνη.

Νέον ἔργον τοῦ νορβηγικοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ἰμπερ μετεφράσθη εἰς τὴν ἀγγλικήν. Τὸ νέον ἔργον καλούμενον «Edda Gǫðler» πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν Λονδίῳ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς διασήμερου ἠθοποιοῦ κυρίας Λάγκτρου. Τὸ ἔργον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν βαθεῖαν αἴσθησιν τῆς οἰκτρῆς θέσεως, ἐν ἣ, κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν, διατελεῖ ἡ γυνή.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ὡς παιδαγωγὸς ὑπὸ Ἁλ Φιλαδελφῆος. — Τὸ ἔργον τοῦτο δύναται τις νὰ θεωρήσῃ κατὰ τε τὸν τίτλον αὐτοῦ, ὡς παιδαγωγικόν, ἂν καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν ἐν αὐτῷ ἰδεῶν ἀποτελεῖ μᾶλλον βαθεῖαν ψυχολογικὴν μελέτην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ βεβαίως ἀπροσδόκητον πλάνην θὰ ἐδοκίμαζον, ὅστις θὰ ἐπερίμενε νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ ὁμοιότητά τινὰ πρὸς τὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν παιδαγωγῶν μας ἢ τῶν σοφῶν φιλοσόφων μας. Ὁ ἐδοκίμαζε τὸ ἀσθημα τοῦ φοβουμένου μήπως ἐναγκαλισθῇ λιπόσαρκον καὶ ρικινὴν γρατῆαν ἐν ᾧ πράγματι κλείεται εἰς τὰς ἀπαλας ἀγκάλας δροσερᾶς παρθένου. Ἀληθῶς τὸ σύγγραμμα τοῦτο περικλείει τόσας ἀκτίνας, ὅσαι θὰ ἤρχον, ὅπως φωτίσῃ καὶ λαμπρύνῃ πολλὰς κεφαλὰς σοφῶν, ἐν αἷς ἐρημῆαι καὶ σκότος βασιλεύει. Ὁ συγγραφεὺς μετὰ δριμύτητος ἐκφράζεται κατὰ τῶν διδασκαλιῶν μας. Αἱ ὀλίγοι λέξεις, ὅσας ἐγράψαμεν ἀνωτέρω, δεκνύουσι τραυῶς, ὅτι συμμεριζόμεθα καθόλου τὸ ἀσθημα τῶν. Ἀληθῶς ἂν δὲν καταστραφῇ ἡ λεγομένη φιλοσοφικὴ σχολὴ μας, δὲν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ δημιουργήσωμεν ἔθνος. Ὁ παιδαγωγὸς πρέπει νὰ ἦ φιλόσοφος. Ἀλλὰ φιλόσοφος ἂνε κρίσεως καὶ ἂνε ἰδεῶν. εἶναι τι τέρας ἄγνωστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκουμένης, ἐκτός τῆς ἱστορίας τῶν φρενοκομείων. Καὶ ἐν τούτοις παρ' ἡμῖν τοῦτο γίνεται. Ὅσαι κεφαλαὶ εἶναι ξηρότεροι ἀγύρων καὶ ἀγονώτεροι λίθων, αὐταὶ αἱ κεφαλαὶ (ἐκτός σπανιστάτων καὶ λαμπρῶν ἐξαιρέσεων) αὐταὶ αἱ κεφαλαὶ λαμβάνουσι διπλωμα φιλοσόφου καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κεφαλὰς ἐμπιστεύεται ἡ Πολιτεία τὸ ἔργον τῆς διπλάσεως τοῦ ἔθνους μας. Ἐντεῦθεν δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν, ἂν τὸ ἔθνος πολλάκις ἐκφράζει γνώμας παράφρονας καὶ ἂν ἔχασε τὸν μ. π. ο. σ. ο. λ. α. καὶ δὲν ἠξέφειρε ποῦ εὐρίσκειται.

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΦΕΛΟΥ

Εἰς τὴν ἀπόγνωσιν ὁμως, εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησε τὸ ἔθνος μας, δὲν συνετέλεσε μόνον ἡ ἔλλειψις ἀληθῶν παιδαγωγικῶν ἀρχῶν ἐκ μέρους τῶν φιλοσόφων μας. Τὸ ἔθνος διαφθείρεται καὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ἀνοήτων ἢ διεφθαρμένων, ὄσοι, κακῆ τοῦ ἔθνους μοίρα, ἔχοντες χρήματα, μεταβαίνουσιν εἰς Εὐρώπην διὰ νὰ σπουδάσουν δῆθεν καὶ δὲν μεταφέρουν ἐκεῖθεν ἢ ὅτι ἀνόητον καὶ κακότητες ἢ μωρία καὶ διαφθορά των τοὺς ἔκαμε ν' ἀντιληφθῶσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἐνταῦθα ἐξαιρέσεις, καὶ δὲν ἡμεῖς ἡμεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θ' ἀρνηθῶμεν τοῦτο, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κ. Φιλαδέλφους εἶναι ἡ ἀρίστη τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης εὐτυχῶς ἀπόδειξις. Ἄλλ' ὀλίγοι οἱ εἶναι οὗτοι.

Οἱ πλείστοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσι λυμεῶνες τῆς ἐθνικῆς μας ὑπάρξεως, διότι ἔρχονται ἐξ Εὐρώπης πλήρεις μὲν ἀγάπης καὶ ἀλόγιστου θαυμασμοῦ πρὸς ὅ,τι ὄντηεν ἢ πρὸς ὅ,τι ἐν γένει ἐκδράζει ἡ εὐρωπαϊκὴ διαφθορά, πλήρεις δὲ περιφρονήσεως καὶ ὑβρεως πρὸς ὅ,τι ἐθνικόν. Ὡς καὶ αὐτὴν τὴν θείαν χάριν, τὴν διαύγειαν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ἀπειλοῦν οἱ λυμεῶνες νὰ κατασπαράξωσιν. Ὑπάρχουσι πολλοὶ οἱ ὅποιοι πρὶν μεταδοῦν εἰς Γερμανίαν ἤσαν λαμπρὰ πνεύματα, τῶρα κατέστησαν ἀκατανόητοι, ἄλλοι δὲ ἐπιτηδεύονται κατὰ μίμησιν τὸ ἀκατανόητον, νομιζόντες τοῦτο σοφίαν. Ἄλλ' ὁ γαλανὸς ἡμῶν οὐρανὸς καὶ ἡ γαλανὴ θάλασσα καὶ ὁ χαρῆς καὶ ἰλαρὸς ὄριζων διαμαρτύρονται διὰ τὴν παρὰ φύσιν ταύτην κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος ἐπίθεσιν. Ὁ κ. Φιλαδέλφους ζητεῖ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀνοσίαν ταύτην ἐπίθεσιν, ἀλλὰ πρέπει τὸ ἔργον του νὰ μελετηθῇ, νὰ μελετηθῇ γενικῶς καὶ παρὰ πάντων, διὰ νὰ δημιουργηθῇ. Ἐὰν εἶχον τὴν ἐξουσίαν Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, θὰ ἔπαυον ὄλους τοὺς δασκάλους, ὄσοι ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανον ἐκ στήθους ὀλοκλήρον. Ἄλλὰ θὰ τοὺς ἔπαυον ὄλους, διότι καὶ ὄσοι θὰ τὸ ἐμάνθανον, δὲν θὰ τὸ ἤσθάνοντο. Τοιοῦτον πολῦτιμον σύγγραμμα πρέπει νὰ καταστῇ βάσις παιδαγωγικῆς μορφώσεως τοῦ ἔθνους. Ἐν τῷ συγγράμματι ταύτῃ τὸ ἔθνος διαδέλπει τὸν χαρακτήρα του καὶ ζητεῖ τὰ δικαιώματά του. Ὅσοι πονοῦν διὰ τὴν ἐθνικὴν ἐκφύλισιν, ἢ ὅποια καθ' ἑκάστην προάγεται, ἄς τὸ μελετήσουν, ἄς ἐμπνευσθοῦν καὶ ἄς ἐργασθοῦν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀπειλούμενου ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἐλληνικοῦ χαρακτήρος.

Δὲν μὲ συγχαίρεσαι;
— Πᾶς! ἐπήρως σῶζυγον;
— Ὁχι δά! ἠθελαν νὰ μοῦ δώσουν. . . καὶ τὴν ἠρνήθην...
Ἐν τῷ σχολείῳ:
Ὁ διδάσκαλος: — Τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ἐπίρρημα δὲν συμφωνοῦν ποτὲ μαζῇ.
Ὁ μαθητής: — Ἐκατάλαθα. Εἶναι καθὼ; ὁ μπαμπᾶς μὲ τὴ μαμά.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

14

Εἶμαι ἔξανουστό μικρὸ νησί
ποῦ ἔχω γιὰ ἀθάνατη στολὴ
τῆς δόξης τὸ στεφάνι.
Ἄν ὅμως τις ἐκδράξῃ
τὴν κεφαλὴν μου, εἰς τὴν στιγμή
εἶς σύνδεσμος προβάλλει.

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

15

Η' - ω - ε - ν - ο - τ - 10 - ρ - μ -

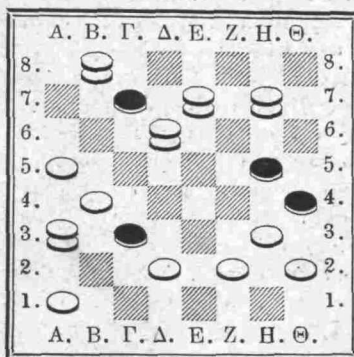
ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΣ

16

Εἰ Φλεταν σὺ μετ' ὄν Πεθω εἰδ' ἄν ἀείδ' ὄν.
Ἀραβικὸς Ἴππος

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 2.

Μαθρα

Λευκά
Τὰ λευκά ἀρχίζουν καὶ κλείουν τὴν «adama» καὶ μίαν ἀπὸ τῶν μαθῶν εἰς 3 κινήσεις. Ἐστὶν ἡ Παύλος Μπ—Βερδιάνσκα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

A. M. Πετραῖα. Ἐχετε ἄδικον; φροντίσατε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ τὴν ἀπωλείαν των. Ἐν τούτοις ἐπέμψαμεν τὰ ζητηθέντα.—Δ. Δ. Σύρον. Ἐλήφθη ἡ ἀ. ἐξάμ. συνδρ. ἀναμένομεν καὶ τὴν 6'.—Κ. Σ. Πάτρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.—G.P.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Μεταξὺ φύλων:
— Φίλε μου. Κατέστησα μίαν γυναῖκα εὐτυχῆ...

Odessa. Οἱ στίχοι δὲν θὰ δημοσιευθῶσι, διὰ τὰ λοιπὰ ἀπρητήσαμεν.—Δ.Τ.Βόνιτσαν. Καζαμίας Α. ἀπεστάλη—E. B. Σύρον. Ἐλήφθησαν.—Δύο Λογίους. Ἐνταῦθα, Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς προτάσεις σας καὶ διὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ «Α. Μουσείου» ἢ εὐγενῆς καὶ πρόθυμος συνεργασίας πλείστον ὄσον διακεκριμένον λογίω μᾶς ἀρκεῖ. Τοὺς λειποτακτῆσαντας, πλὴν ἐνός, δὲν εἶχομεν οὐδέποτε τακτικούς συνεργάτας.—N. Σ. Πάτρας. Συνδρ. ἐλήφθη.—E. B. Σύρον. Ἀπρητήσαμεν.—Π. Α. Ζάκυνθον. Ὁμοίως.—Σ. Π. Γ. Rostoff Don. Τὰ γραφόμενά σας θὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἀναμένομεν τὰς ἐνεργείας σας.—T.S. Sevastopol. Ἐνεγράφητε καὶ ἀπεστάλησαν.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Ὁ γνωστὸς τῶν Μουσῶν θερῶτων καὶ τῶν γραμμῶτων κρατερὸν ἀγωνιστῆς κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ, πρῶτον γυμνασιάρχης καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ διδασκαλείου, νῦν δὲ δημοσιογράφος ἐν Κωνσταντινουπόλει, τιμῶν τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον», τοῦ ὁποῦ διατελεῖ καὶ συνεργάτης πολῦτιμος, εὐπρεστίην νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμηλίαν.

Ὁ κ. Σαμαρτσίδης ἰδρύει πρὸς τοῦτο ἴδιον Γραφεῖον τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Νεολόγου» (Πέραν, ὁδὸς Κιουτσούκ-Χενδέκ, ἀριθ. 29 καὶ 31) πρὸς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται πάντες οἱ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χώραις κατοικοῦντες πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» καθ' ὅλον τὸ κράτος ἀνέλαβεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διερμηνεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Φιλιππουπόλεως κ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

πρὸς ὃν δέον νὰ ἀπευθύνωνται πᾶσαι αἱ αἰτήσεις.

Γνωρίζομεν δὲ τοῖς κ. κ. συνδρομηταῖς ἡμῶν ὅτι αἱ ἀποδείξεις αἱ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς διευθύνσεως νὰ μὴ πληρωθῶσιν, ὡς ἀκυροὶ, εἰμὴ μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἐνυάλῃ ἐκδιδόμεναι καὶ φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ.